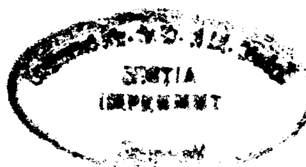
IOAN ALEXANDRU

IMNELE IUBIRII

ediția a II-a
revăzută și adăugită

CARTEA ROMÂNEASCĂ
1984

Coperta de *Paul Gherasim*

Καθὼς ἠγάπησέν με ὁ πατήρ,
κἀγὼ ὑμᾶς ἠγάπησα·
μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ

κατα Ιωαννην 15,9

Ulvinei
și
copiilor mei
Ștefan
Maria
Ioachim
Rut-Elena
Ioan Constantin

ROMÂNIA

Fie-mi iertat acuma și mereu
Că îndrăznesc să mă măsor cu tine
Să te desmierd ca pe pruncuțul meu
Să te bocesc pe stingerea de sine

Mai ales prin suferinți mă știu
Îngăduit de lacrimile tale
Să străvăd pămîntul străveziu
Peste noi din slăvi cum se prăvale

Iar să pot în sînge să-l cuprind
Să rodească-n noi mai cu putere
Candela nădejdii s-o aprind
Nu-i cu putință fără înviere

TRĂNSILVANIA

Îndurînd am devenit o țară
Să nu mă tem de nimeni pe pămînt
Și în genunchi la candela de seară
Să propășim în ce va fi mai sfînt

Dacă sporit-am în ceva anume
N-au fost averi și-un trai nesăbuit
Ci-mpodobiți cu cealaltă lume
Puterea milei nu ne-a ocolit

Mai ales în zile de durere
Înconjuram altarul jertfitor
Și deșertînd potirul cu-nviere
Din tată-n fiu mă știu nemuritor

PATRIE

E o putere-n lucrurile sfinte
Ce se revarsă pe pămînt
Desăvîrșind aducerile-aminte
Pe cît rodește sufletu-n cuvînt

Neamurile să se știe-n pace
Să nu poarte teamă nimănui
Cît erau pe lume de sărace
Sanctuare-și ridicau întîi

Cît era acropola de strîmtă
Pămîntul de neroditor
Pînă țara li se părea sfîntă
N-aveau somn în așternutul lor

Ce era mai bun puneau deoparte
Tot ce dobîndeau ei mai frumos
Se știau ajunși fără de moarte
După cît trăiau de cuvios

În Carpați de-avem o mîngîiere
Care nu ne-a părăsit nicicînd
E credința noastră-n Înviere
Străvederea celuilalt pămînt

OPȚIUNE

Vine vremea cînd trebuie să optezi
Pentru neamul tău sau pentru risipire
Vulturii spre soare la nămiezi
Pămîntului sînt singura umbrire

Moise de faraon era-nfiat
Frumosul prunc și blînd la-nfățișare
Dar într-o noapte-un vis l-a luminat
Că neamul său e sclav între popoare

Din moile-așternuturi s-a desprins
Cum fluturii învie din omide
Dragostea de neamul său l-a-nvins
Desculț și gol ieșea din piramide

Abia apoi a fost învrednicit
Cu grai de gîngav și cu neputință
Să poată smulge neamul său robit
Spre munți de foc prin mări de suferință

Smerenia-i descoperi apoi
Că de la sine e fără putere
Și lepădat între cei mulți și goi
Dobîndi veșmînt de înviere

TRADIȚIA

Tradiție înseamnă transbordare
Din mînă-n mînă devenind mai sfînt
Cu cît transpare-n fiecare
Icoana celuilalt pămînt

Pornești la drum cu multă sărăcie
Ce se-mpuțină pe cît știi s-o porți
Fluviul tot crește și învie
Cel din urmă dintre morți

SIMBOLUL

Nu sîntem umbră ci parte
Întregul e rănit fără de noi
Ulciorului lăuntrice toarte
Să poată golul ocroti altoi

Se împlinesc stejarii-n emisfere
Punctul de la care-au început
Sfîrșește-ncoronarea-n înviere
Rădăcinile în absolut

BRÂNCOVEANU

Brâncoveanu s-a consultat cu înțelepții vremii
Asupra morții cît mai precis
Cu trup cu tot de este înviere
Sau numai duh te-ntorci în paradis

El știa cu fiecare os în parte
Oricît ar fi în trup de nimicit
Că făptura-ntreagă-i fără moarte
Că-nvierii-i cosmosul menit

Numai teama să nu te pătrundă
Să nu te lepezi de Cuvînt
Și Lumina milei tremurîndă
Fecunda-va celălalt pămînt

IUBIREA LUI BRÂNCOVEANU

Las pe pămînt cetăţi şi catedrale
Dar cerurile-n ce mă vor primi
Să nu vin la Tine cu mîinile goale
Îngăduie-mi cu pruncii-a mă jertfi

Va curge sîngele sfinţind a mea lucrare
Va închega tot ce am sfinţit
Acoperişele de plumb ocrotitoare
Vor nimba un neam fără sfîrşit

La Hurezi cînd pus-am temelie
Din pronaos am început-o de la mormînt
Locul spre slăvi să-ajungă ctitorie
Îi mai lipsea o jertfă pe pămînt

TOPOS

Caișii din Fanar au dat în floare
Din bărci pescarii seara pe Bosfor
Pe un bănuț un pește la frigare
Încă zvîcnind pe jarul țipător

Sfînta Sofia în sulițe înfiptă
Cu pumnii iataganelor în dinți
Prin veacuri devenit-a criptă
Să poată-ncape amar de suferinți

Să n-o întrezărești din depărtare
Alte ciuperci în jurul ei s-au pus
Imitînd-o fără întrupare
Jertfa iubirii nu s-a mai depus

Și lăuntric fost-a siluită
Privirea feciorelnică spre răsărit
De Paradis să nu fie rîvnită
Lacrima-n altar i s-a zdrobit

Herubii-au mai rămas de priveghere
Erau prea sus să-i poți opri curînd
Pe șase aripi de la înviere
Duc în spate golul din mormînt

EVANGHELIARUL DE VORONEȚ

Ștefan cu mîna ridicată
Atinge poala tronului albastră
Pe care șade-n brațe cu Iisus
Măicuța Domnului și-a noastră

Nebiruitul domn fără cuvînt
Cît un bob de grîu la-nfățișare
Ca o stea pe lîngă-un soare sfînt
Neamul meu îl ține cel mai mare

N-a fost mîndru cît biruitor
Știa c-o mînă de țărînă
De-o lucrează brațul rugător
Fără moarte-i dată să rămînă

Clopotele lui din veac
Le returnăm în vechile tipare
Oricît aș fi în lume de sărac
Ce limbă-n cosmos de răsunătoare

Și streșinile peste Voroneț
Ca niște cloști ce puii și-i adună
Ce e mai sfînt și vom avea de preț
Sub aripele lor o să rămînă

DVERĂ LA PUTNA

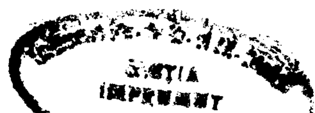
Ștefan e mare pentru că-i smerit
În dveră stă în colțul cel din urmă
Ce uriaș e Mielul răstignit
De mila lui tot cosmosul se curmă

În cel mai dinafară loc
Postavul cam pe unde se deșiră
Un snop încins peste mijloc
Milostivul zimbru în porfiră

De cer aveam nevoie pe pămînt
De nevăzuta slăvilor oștire
De clopote la Putna mai curînd
Să-i ținem pe barbari în risipire

Ștefan cel Mare voievodul
Receptacol fără nume
Să poată-atrage în Moldova lui
O lacrimă din cealaltă lume

Și soața sa cu chipul cuvios
Îngenuncheată cît o lumînare
Cam de unde Mirelui frumos
Poți să-i vezi străpunsele picioare

Totul în purpuriu lucrat
Cîtă a fost în lume suferință
Mai ales Moldovei i s-a dat
Îndesat cu vîrf din prisosință

Iar dacă-n iubire s-a deschis
Fir de aur dacă o mănîncă
Dacă-am dat prin ea de paradis
Este loc de suferință încă

AVERE

Averea unui neam nepieritoare
Stă în puterea de-a iubi
Cît de smerit e-n sine fiecare
Cîți pruncuți îmbracă zi de zi

Nu cîte oale fierb la mine-n vatră
Și de vin ulcioare am golit
Ci inima de n-a rămas de piatră
Cît urît în ea s-a pustiit

De am trecut pe lîngă mîna goală
Întinsă de un cerșetor
Zadarnic umbra-n jur răscoală
Din peșteră ecou răsunător

OMUL CUVÎNTULUI

Puternic fosta-n faptă și cuvînt
Proorocul în neamul său o vreme
Căci nu de unul singur fără rînd
A-nceput să plîngă și blesteme

De strămoși în preajmă duhul lor
S-a pătruns prin stingerea de sine
Cînd va lovi în neam necruțător
Nu numai să doară, să aline !

De unul singur rămîne-vei străin
Oricît e tînguirea de profundă
Cutremurat isvorul de senin
Se-alege steaua-n fiecare undă

PASHA

Tu trebuie să sîngeri, să suferi ne-ntrerupt
Întîiul tău născut nu-ți aparține
Să nu-i dai moștenire nici atît pămînt
Cît să-și ascundă oasele de mine

Oriunde bate să nu fie primit
Să nu își afle-n cosmos liniștire
Din pîntecele maicii hăituit
Spînzure ca țap de ispășire

Să-l frămînte sub picioare toți
În agonia lui să se răzbune
Ciungi și ologi și desfrînați și hoți
Să-i străpungă ranele din mîne

Și adăpat cu fiere și oțet
În loc de lacrima de-mpărtășire
Zdrobit pe lemn ca om și ca profet
Să se umple de Dumnezeire

Acestui zgîrci de carne rubiniu
Lipsit de orice slavă și putere
În peșteră închis într-un tîrziu
Să i se dea prilej de înviere

LUCRARE PROFETICĂ

Să dărîmi și să dezrădăcinezi
Idoli lăuntrici răul din afară
Să zidești și să însămînțezi
Pînă locul este bun de țară

Numai răul să-l faci cunoscut
Tîrșîindu-te de azi pe mîine
Dac-aș fi doar mormînt de lut
Dar sufletul cui rămîne

Oceanele acestea ce vuiesc
În prea strîmte lacrimile mele
Nu-i loc să-ncap decît duhovnicesc
În cerurile dincolo de stele

PENUEL

De la oameni nu-i de-ajuns
Să te-alegi cu binecuvîntare
Groaza unei nopți de nu te-a uns
Pînă dai de sînge în sudoare

Nu-i de-ajuns să te știi hăituit
Dinspre oameni sau grăit de bine
Pămîntul printre stele-mpodobit
De lumina ce nu-i aparține

N-are omul stare pe pămînt
Fără lupta asta-ncrîncenată
Se va-ntoarce pururi șchiopătînd
De lumina neapropiată

Nu vrea să știe de-a învins
Sau înfrînt pe a cîta vamă ?
În cenușa cosmosului stins
Șoldul unui svîcnet se întramă

MANĂ

Ca Elohim de-a pururi să le-ajungă
Numai de-o zi mană să strîngă
Cerul duce stelele de vară
Să nu ne fie cosmosul povară
Cum pămîntu-i dus de rodnicie
Eu să țin de Împărăție
Umbră de neprihănire
A stingerii de sine
Din iubire

HAR

*

O tufă stearpă de spini și mărăcine
Într-un ciulin rătăcitor
Dezlănțuie puterile divine
Dansul focului mistuitor

Că-n cea mai destrămată creatură
În care-un strop de rouă nu poate fi cuprins
Este prilej de milă de aură
De paradisul rugului nestins

Ce de la sine n-au nici o tărie
În cele mai umile care nu-s
În leproasa-nchisă de pustie
Îngenunche slăvile de sus

EXOD

•

Ieșirea fiecare în parte trebuie s-o săvîrșească în
Din mocirla istoriei de lîngă cazanele beznei
Clocotind înfundate cu carne, patimilor stăvilar
Din lucrarea oarbă din patrat lutul strîns
În cleiul cărămizilor, jarul stelelor diamantul potir
Să-și săvîrșească și ele spiritul pur bucuria de
Numai la truda de jos să rămîi să sporești să te
De la omphalos în jos numai călcîie zdrobind
Broaștele imperiilor între șoareci și năpîrci
În nămolurile fluviului ridicînd uriaș
Picioarele Molohilor a statui călcînd
Fătul în pîntecele istoriei. Statul pe loc încremenea
Cari oceanul cu ciurul din nămolul deltei ce creste
Mereu învîrtoșat cu paie și stuf și sudoare
Pînă la foc să pătrunzi nu-ți este-ngăduit
Din soare cît aduce el vînt să-l primești
Pruncul boțit din pîntece smuls ud ca mielul
Rupt stors din mitra oii și azvîrlit zdrobit
De leasa strîmtă de strunga fricii de hoitul
Din pîntecul piramidei. Viețuind fără de oseminte
Moluscă numai patimile puturoasa deltă fără
Focul izvorului pur fără cremenea stîncă
În care craniul șarpelui în căpățîna pustie
Deșteptat cu otrava rănind ar putea izbăvi
Cară Nilul spre mlaștini scursurile piramidelor
Sînge de prunci mai ales nenăscuți, rugină și purpu
Osînză și zăr și leșie și roți de la carele

Moarte de luptă, mațe și sule și cratițe oarbe
În care a fiert zeamă lacrima proorocilor
Mîțe umflate la porțile coloși în piatră veghind
Între Șeol și uitare bot de leu și bufniță peste
Chip de femei numai trup omenesc iar față
De bestie să cauți mereu dedesubt o scăpare-n
Scursori unde buboaiele năvălesc să
Roadă cămașa de nuntă
Ce ajunge porcului în troci resturile din blide
Trăind din incest delta se-ngrașă
La mațul cel gros al istoriei
Între izvor și albastrele mări, sugrumați
Hăituiți scîrbele toate se scurg peste mine
Caut zadarnic în agonia mocirlelor ce curg nentrerupt
Brumă de statornicie nu poate rodi trunchi
Și coroana n-au văzduh să cuprindă
Văpaia amirosirilor de la rădăcină
În jos șoarecii beznei rodesc mogîldețe
Sporesc în cuptoarele puturoase ale deznădejdii
Nici turmele pînă aici nu ajung Faptele ce nu ard
Focul ceresc unde nu-i dat să străbată
Mușiță și lăcuste omizi șerpi groși de ape
Fără dinți molfăie grăsimea rîncedă
Restul fără zvîcnet și roi din coada fluviului
Nu se poate rămîne pe veci la hoitul cărămizilor
Între ape soioase și lut Focul ceresc să nu-și
Împlînte urletul turn urechea clopot prelung
Botul umid ochiul blînd ovalul
Creștet de miel acest pumn de har murmurînd
De un an mielul sfînt jertfitor să nu bată
În podeți, zbierătul turmelor ce-au irupt
Din țarcul strîmt al piramidelor
Nu se poate-ntr-o zi scăpat scăpătat
De la țîța maicii-nțărcat cu coarnele abia
Mijind Lai bucălai miel mior
Sărman să-și tragă scîncind pe sub porți
Să nu scape din curți din ogrăzi să nu iasă

Ca fum jertfitor din altarele lor
Ce nu sînt încă decît în cenușă
Înainte de-a fi sîngele scurs la
Rădăcina istoriei
Apare-ntr-o zi scăpat trimis împins fugit
Jupuit de viu spînzurat pe lemnul uscat
Întreg încă botul ud de lapte crud
Supt în grabă rupt din sfîrcul feciorelnic
Apare Mielul într-o zi înstelat se rătăcește
Se-mpletică răsare cu luminărele brumării
Între cornițe făclii în mijlocul
Dezastrelor noastre în pupilă mijesc
Căprii sîngerii pîrtiile poteci zările se deschid
Putința ieșirii ieși din adîncuri fără memorie
Din toate osemintele din bube de veci din
Umilinți fără timp din haosul nenceput
Din spaimă apare copîrșeul strîmt
Și curat leagănul înstelat
Putința îndemnul gudronit apele
Să nu-l ia ca pana de gîscă
Să nu-l atingă să nu-l cuprindă
Timpul să nu-l înșface în găoacele lui
Spăimoase și pruncu-i împins
În mila fetei faraonului
Și de acum nu va mai putea fi stins
Învins în veci dorul de ducă
Putința ieșirii umbra pustiei
Se lasă peste mormintele noastre peste vii și
Morți peste duși și prunci peste leagăne
Și fumul din vatră nu mai are gust
Carnea fiartă în cazanele uriașe
De la poarta istoriei Timpul nu-i bun
Pe buze aduce vîntu-n amurg sperlă
Și amiros din pustia cea sfîntă
Picioarele nu mai pot tropăi o dau
A furtună brațele ating coapsele
Feciorelnice ca rug încins

Dincolo dintre morți ieșiți
În zorii dintîi se frămîntă
Atît ne este-ngăduit ieșire
Libertatea de-a nu rămîne rob
Spinarea-ncovoiată și brațele-ntre genunchi
Frămîntind mocirle sub picioare
Se să ridice pînă la umeri blînd
Să poată da-n extaza roditoare
Să poată fi a crengi încoronînd
Pe lemn întinse brațele de rind

ŞARPE

Dacă i-aţi biruit prin iubire sînteţi pe veci biruitori
Prin ură dacă i-aţi biruit prin isteţime şi înţelepciune
De-aţi fost mai puternici devenind necruţători
Nici ei nu sînt mai buni nici voi nu veţi rămîne
Se legară de voi să vă stîrpească pe fiecare să vă distrug
Pentru că şi limba voastră era sabie şi tăvălugă
Nu vroiaţi numai răul din ei să-l zdrobiţi fără urmă
Sfîşiarăţi tot ce vă căzură-nainte din turmă
Nu se scoate rău cu rău nu cedează moartea de frică
Şarpele de aramă de bunăvoie pe lemn se ridică
Trupul plăpînd hulit de toţi în agonie se frînge
Restaurînd cosmosul din iubire, picătura de sînge
Blînd şi smerit cu inima nici o vorbă deşartă
Numai purpuriul smereniei lui inima mea îl suportă
Apasă pămîntul ca iarba leac fără durere
Pînă jertfa Lui încolţi-va în noi din iubire-nviere

STRĂMOŞII

Oricît le era vatra de săracă
Trăiau mai mult cei vechi şi mai uşor
Lîngă părinţi o viaţă să petreacă
Şi încă una lîngă pruncii lor

După ce întreaga moştenire
Se ştia ajunsă-n locul sfînt
Sătui de zile şi de fericire
Plecau strămoşii de aici cîntînd

După ce-aşezau pe îndelete
Pentru suflet ce era mai greu
Întorşi senini cu faţa la perete
Se strămutau la bunul Dumnezeu

Nu puteau muri fără să-şi lase
Întreaga avuţie celor vii
Matusalemi cu bărbi evlavioase
Încap într-un mileniu doi sau trei

Ce-i mai de preţ să nu se risipească
Frumuseţea lumilor de la-nceput
Cîteva făpturi s-o tăinuiască
Prin care focul veşnic a trecut

Să nu se uite să nu-l bage-n seamă
Cuvîntul sta în veac nemuritor
Ca limba într-un clopot de aramă
Cu cît îl bate-i mai răsunător

Unde sînt mulți e gata să se piardă
În graba mare ce avem mai sfînt
Era de-ajuns luceferii să ardă
Să se străvadă celălalt pămînt

ABRAHAM

Multe jertfe fost-au altădată
Mulți au jertfit ce socoteau mai bun
Dar n-o făceau din inimă tocmai curată
Cereau în schimb ceva de la stăpîn

Întîi născuți în ziduri de cetate
Pămîntul este plin de sîngiuiri
Fecioare în războaie înrolate
Flăcăi în suliți aruncați de miri

Tu însă ai avut răbdare
S-aduci jertfă ce aveai mai sfînt
Nu din rîvnă ci din ascultare
Și ai atras iubirea spre pămînt

ADAM

S-a rușinat Adam cînd a căzut
Rămăsese încă prunc din fire
Semn că totul nu-i pierdut
S-a tras în strai de ispășire

Să nu piardă tot din paradis
Să nu se risipească în pustie
În burduf de piele-a fost închis
Isvoru-n oaza străvezie

Iar să nu rămînă în deșert
După cea din urmă picătură
În amurg cu brațele pe piept
Era-mpins de-o lacrimă-n aură

MIRIAM

Pe malul mării tainică făptură
Te frămîntă duhul nevăzut
Nu-i știi pune lacrimii măsură
Prin pustie încă n-ai trecut

Dansezi prea înfocat fecioară
Ești prea deslănțuită pe pămînt
Și lepra o mușcă de subțioară
Simți în carne dinții Celui sfînt

Pe căi nimicitoare sfințenia pătrunde
Făptura celui rîvnitor
Și-n cortul dinafară te ascunde
Pînă-o presimți ca foc mistuitor

VALAAM

Cum să blestem unde-i o binecuvîntare
Mai presus de noi peste-un popor
Așa rosti de pe-un măgar călare
Valaam proorocul fiul lui Beor

Dintre șapte jertfelnice aprinse
Neștiind ce spune glăsui
Și pe rînd blestemele învinse
Să moară-n el pe veci le osîndi

Vedea în Duh o slavă ce pătrunde
Dinspre pustie peste neamul lui
Între noroade să te-ascunzi nu-i unde
Și-ntre stele mai strălucită nu-i

Pe-un mînzoc de măgăruș călare
Prin poarta cea de aur în curînd
Pe cel mai blînd și sfînt la-nfățișare
Din cîți în cosmos vor veni pe rînd

Să fii dintre ai lui ce bucurie
Să poți muri și tu în moartea lor
Și dispăru prodromul în pustie
Și a rămas în duh nemuritor

IOV

În plin Florar e Iov sărbătorit
Cînd bănuim ceva despre-nviere
Cînd cosmosul e cel mai fericit
Şi suferinţi încap şi priveghere

Acest boţ de carne nezmintit
Mîncat de spaime pînă la puroaie
Pe cît era de sine de scîrbit
Iahve în el ardea în vîlvătaie

Încît părea pămîntul fără rost
Cerurile-asupra lui ţintite
Să cerce osemintele de post
Cît pot de vii să fie răstignite

IOV

Cu cît e omul mai neprihănit
Mai multă groază-n jurul lui se-adună
Pînă veni-va cel desăvîrșit
Să soarbă toată scîrba din țărînă

Cîți au călcat pămîntul pînă-acum
Abia un strop de rău împuținară
Încinși în sac cu pulbere și scrum
Înfricoșați de spaima milenară

Cîți au urcat Golgotele pe rînd
Nici unul viu nu le mai coborîră
Vitregi și sfinți dar prea puțin cuvînt
Cînd duhul morții hohotea în gură

Dincolo de moarte n-au trecut
Decît în vis și agonie poate
Țăndări zac ulcioarele de lut
În poarta ei cît o eternitate

Bubatul negru pe mine s-a-ntețit
Păduchii-mi mîncă sîngele din vine
Dar simt în duh că nu pot fi zdrobit
Că Iahve-a dat de-o stingere de sine

Şi răul să se-ncuibe nu mai este loc
Sînt ocupat de milă și iubire
Cum stau de viu mîncat de nenoroc
De cîtă scîrbă este-n omenire

Iar că sînt în stare să-ți cerșesc
În cerul gurii mele încă-o țeapă
De bună seamă că-i duhovnicesc
Boțul de carne care mă îngroapă

Viu oare cum rămîne în mormînt
Acest fuiag de milă și durere
În acest fulg de sînge și pămînt
Vuiește cosmosul întru-nviere

RAHILA

Ori îmi dai copii ori mor acum
Nu mai pot să-ndur vreo amînare
Mesia e aproape e pe drum
Poate în trup și-n aste mădulare

Că nu îmi aflu rostul pe pămînt
Că zilele-mi par prea anevoioase
În acest pîntece de lut frămînt
Pe Elohim în carne și în oase

Să te urmez pustiei mi-ai permis
Să-mi las părinți și patrie și turmă
Și nu transpare nici un paradis
Și iată moartea că ne dă de urmă

Sub stele uriașe în cortul sfîrtecat
Rahila se frămîntă-n agonie
O de-ar fi întîiul prunc băiat
Pot să mor în prag de-mpărăție

RUT MOABITEANCA

Doarme Booz snop c-un snop la căpătîi
Lîngă stogul său de grîu pe-o rînă
Şi în zori îl muşcă de călcîi
Vipera pustiului bătrînă

S-a lipit de stogurile lui
De cu seară văduva pustie
Moabiteanca Rut a nimănui
S-a vîrît la el în sărăcie

Fără prunci bărbatul i-a murit
Booz e ruda rămăşiţii sale
Şi din el să nască-i legiuit
Peste ea pămîntul să-l prăvale

Vrea cu orice preţ în legămînt
Să pătrundă tînăra femeie
În miez de noapte pîntecele sfînt
Mai presus de stele să scînteie

Nu-i decît unealtă acest Booz bătrîn
Să mă-ngroape-n stogul lui de vie
Sub Elohim murind să mă frămînt
Să smulgă el din mine seminţie

IUBIREA IUDITEI

Tînără văduvă în curăție
Se vestejea cu zile în popor
Cînd se-abătuse peste neam urgie
Seca de plîns ultimul isvor

Nu mijea de nicăieri scăpare
Sleiseră ascunsele fîntîni
Împrejmuită de oștiri barbare
Cetatea mai trăia din rugăciuni

În ungherul ei de sărăcie
Acest pumn de oase văduvit
Între pîndă și-ntre nebunie
Aștepta un semn neprihănit

Prin cineva de sus o mîngîiere
Nainte pruncii toți de-o fi trecut
Din cei crescuți cu lapte și cu miere
Și cu lumina fără de-nceput

Cum se hrănea în taină din cuvinte
Încinsă-n sac zbătîndu-se pe jos
Din cenușa pulberii fierbinte
Pe cît se stinse, se-nchega frumos

Şi cum se frămînta a întrupare
Ca aluatu-nvîrtoşat de pumni
Sînii sbîrciţi — a fată mare
Picioarele a arme şi columni

Se-ntruchipa o sveltă catedrală
Unsă cu mir şi cu belciug în nări
Ruptă la mijloc de încetineală
Iuţea din şolduri rai de desfătări

Cu pîine şi cu vin într-o desagă
Cu un ulcior pe umăr de ulei
A fost svîrlită oştilor ca pradă
Cînd se ştia că nu mai este-a ei

C-a fost luată o clipă-n stăpînire
Umbrită de-un pogorămînt
Înconjurată-n taină de-o oştire
Din frumuseţea celuilalt pămînt

Călca uşor ca-ntîia libertate
Mai mult aripe să priceapă-n zbor
Că ea pe cît a devenit cetate
Frumuseţea-i foc mistuitor

Şi s-a întors curînd izbăvitoare
Şi triumfale porţi i s-au deschis
Şi-n straiul văduviei slujitoare
S-a închis din nou ca-n paradis

SAUL

Umbla după măgarii rătăciți
În cea mai nensemnată seminție
Cînd fost-a smuls de Duh de la părinți
Prooroc să calce prin pustie

Cînd nu-nsemna nimic în ochii lui
Și-n cuvînt n-avea o tresărire
Rătăcitor vlăjganul nimănui
A fost atins în duh de fericire

Fălcile descleștate, ca de-un vînt
Aripele morii în furtună
Hohoteau cuvînt după cuvînt
Din pămînt nimic să nu rămînă

Darul cuvîntului în care fost-a uns
Să fie rege bun de nemurire
N-a știut să-l prețuie-ndeajuns
Și-a rîvnit în loc înavuțire

Și se-ndepărtase Duhul bun
Și cel rău a năvălit în casă
Pînă ce desvlăguit bătrîn
Din Șeol n-a mai putut să iasă

IONA

Nici prin moarte nu scapi de iubire
Iona în pîntecele chitului fugit
În loc de moarte-a dat de mînăstire
Şi să-ngenunche mortu-a trebuit

Fugi în moarte dai de înviere
Şi trebuie în viaţă vrei nu vrei
Să te întorci priveghere —
S-aprindă mila candelele ei

IONA

Nici adîncul mării n-are loc
Să tăinuie făptura rugătoare
Mistuit de fiară sau de foc
Rămîi ca jertfă la înfățișare

Nu-i unde te ascunde pe pămînt
Logosul de urma ta se ține
Și oriunde-n cosmos e prea strîmt
Își trimite mila după tine

Iar odată de cuvînt ajuns
Toate se grăbesc să te întoarcă
Din adîncul cel mai nepătruns
Copîrșeul se preface arcă

IOSIF CEL FRUMOS

De două ori veșmîntul sfîrtecat
Svîrlit de frați de viu într-o fîntînă
Și-o muiere frămînta în pat
Pielea moartă-a șarpelui în mînă

Era cu paradisu-mpodobit
De tatăl său într-o cămașă lungă
De va fi-n pustie încolțit
Fiarele la suflet să n-ajungă

Iar sub strai cu fecioria-ncins
Patimile nu-l puteau cuprinde
Dinspre lume candelabrul stins
Dincolo de stele se aprinde

Pierde se pot multe pe pămînt
Mai ales ce nu ne aparține
Și din moarte vom ieși curînd
Pe lumina stingerii de sine

PARTENOS

Din mintea Zeului zămislitoare
Apăru ca soare printre nori
Pe muritori să-i țină-n adorare
Și pe cerești pămîntului datori

Sub cerul liber în marmoră-ntrupată
Deșteaptă în neamuri un temei
Cînd Talasa era-nvolburată
O liniștea seninătatea ei

Cultul tainicei fecioare
Acropolele toate într-un gînd
În preajma ei în temple jertfitoare
Îngenuncheau pe celălalt pămînt

OMUL

Patrusprezece miliarde de celule
Pe scoarța cerebrală a lui
Încape-ntregul cosmos și rămîne
E cel din urmă și e cel dintîi

Cea mai smerită-n cosmos plăsmuire
În preajma ei cu toate cîte sînt
Ajung la sine dintr-o-nsuflețire
Fără să ia decît puțin cuvînt

BUNAVESTIRE

Pămîntul era mult prea strîmt
Și stelele prea neîncăpătoare
Și printre ele Duhul sfînt
Nu afla cetate de scăpare

Făpturile nu îl răbdau prea mult
Mistuitorul foc fără de moarte
Izgonit de toate cîte sînt
Cutremura văzduhul de departe

Nu se vroia nimeni casa lui
Să-mpărtășească-aceeași viețuire
Pe cît bătea la poarta orișicui
Îi răspundea străină-mpotrivire

Dar un suflet într-o bună zi
Desăvîrșit în lanț de priveghere
Fecioară astăzi îndrăzni
Să se-ngreuie de Înviere

Iată roaba Domnului eu sînt
După cuvîntul tău să-mi fie
Și printre stele crinul fremătînd
Și-a scuturat văpaia în pustie

MAGNIFICAT

Tu ești scoica întruchipare scumpă
Nu că eu marea aș socoti că sînt
Și nici perla-n care să irumpă
Transfigurarea celuilalt pămînt

Perla și marea se potrivesc tot ție
Tu scoică vuitoare sanctuar deschis
În vîntul în amurg ce-adie
În preajma mării dinspre paradis

MAGNIFICAT

În stare de logodnă a fost surprinsă
Cînd se părea că-n sineși e de-ajuns
Dinspre ceruri candela aprinsă
Pîlpîia într-un ungher ascuns

Și înspre lume ardea înfrigurată
Fructul copt vărsa dogoritor
Mireasma din grădina sigilată
Spre frăgezimea unui umil ulcior

Cînd se părea risipei hărăzită
Lacrima dintîi o copleși
De dincolo de stele-a fost umbrită
Logosul în ea se zămisli

PANTOCRATOR

De la Adam încep să vin spre voi
Cînd a scăpat pămîntul printre stele
Să-l poată-ntoarce îngerii înapoi
L-am smuls pe-un crin din lacrimile mele

Să nu se-ndepărteze neîntrerupt
Să dobîndească-n cosmos limpezire
Am început din ele să-i înfrupt
Oceanele străpunse de orbire

În pulbere am fost amestecat
Să poată prinde-n pumni frămîntătură
Eram pe crengi în rouă scuturat
Şi-am zămislit întîia creatură

Şi de atunci întruna mă arunc
A plămadă-n fiece durere
Încredinţîndu-i fiecărui prunc
Înfăţişarea mea după-nviere

Carnea mea este acest pămînt
Rănile mele aste cimitire
Iar pînă vor trece în cuvînt
Agonia ţine de iubire

MIELUL

Stăpînul cosmosului este miel
Blîndețe numai și iubire
Oricît de slavă tăinuie-se El
E-n creștere dinspre neprihănire

Să-mpuținеze-ncoronarea lui
De cîte raiuri cosmosul colindă
În cer și pe pămînt putere nu-i
Un altuia mai darnic să le-ntindă

Pe curcubeul focului de-apoi
Cu stelele culese-n paraclise
Strămută jertfa-n sîngele din noi
Din flăcările rănilor deschise

IMNUL MIELULUI

Taina nu s-a săvîrșit fără el
Pe crucea istoriei fără murmurul sîngelui său
Așezămînt n-a durat pe pămînt
Nu durează unde nu-i tras valul
Subțire al jertfei lui uriașul noian nevăzut
De lumină și foc ce mijlocește ieșirea.
Cele mari și statornice-n rău, vîscul
Crescut din vlaga paradisului, parazit,
Sînt smerite de cele ce nu-s vedenii-n
Lucrare decît de departe, prin ce-i sfînt
Răscolind ranele inimii.
Cosmosul stă pe creștetul său blînd
Constelații întind mîini rătăcite
Spre murmurele acestui crin izvor
Spre aceste priviri împăienjenite
De dor ce nu pot odihni
În cele ce sînt
Pînă Aura milei împrejurul lor
De dincolo de stele se-nfiripă
Tremură mielul neîntrerupt
Dus de juvăț la junghiere
Că n-am să mor nicicînd nu știu
Fără fluierele lui de înviere.

MARIA MAGDALENA

Să-l caute-ntre morți ea cea dintîi s-a dus
Se declanșă în ea o vijelie
De cum îl îngropară pe Iisus
Era din nou lăsată în pustie

Simțea că se sufocă pe pămînt
Din loc în loc cerca o surpătură
Unde e El s-ajungă mai curînd
Să-i sărute moartea de pe gură

Pulberea s-o strîngă și pe ea
Grabnic Șeolul s-o înghită
Pe dealul Căpățînii șerpuia
Cu noaptea-n cap fecioara despletită

Cînd se crăpară zorii cei dintîi
Fără El pămîntul să-l cuprindă
În mahrama strînsă căpătîi
Rănile-ncepură să se-aprindă

Și mormîntul roată răscolit
Și săpînd un grădinar pe-aproape
Și pe cînd să-l vadă deslușit
Tremura columba peste ape

Şi-o strigă pe numele ei blînd
Şi-l recunoscu din mîngîiere
Şi călca pe celălalt pămînt
Căci trecuse-n El prin înviere

IHTYS

Prin cinci simțuri dragostea pătrunde
În acest vast boboc întredeschis
Să nu mă poată cosmosul ascunde
Oricît sînt de căzut din paradis

Prin pipăit cu uriașe coarne
De ce îmi este-aproape mă lipesc
Strămut în stîncă prin cochilie carne
Mă afund în peșteră ca să găsesc

Gustul limbii prefăcută-n pîndă
Cînd trăznete se lovesc de nori
După sămînța moartă se cufundă
Lacrimile ce-au căzut surori

Amirosul de urma ta m-aține
Din coasta-mi ruptă ca să-mi devii altoi
Pe-nflăcărarea stingerii de sine
Să crească paradisul între noi

Prin auz în Duh ce înfrățire
Cu cei duși și cei ce vor veni
Trece marea în nemărginire
Pe cît o scoică-o poate undui

Prin vedere față către față
Într-o zi va fi să te ador
Să-l cuprindă brațele de gheață
Pe cel ce este foc mistuitor

Făptura-ntreagă este iubitoare
Organul dragostei desăvîrșit
Acest boț de carne jertfitoare
Între extaz și milă răstignit

RUGUL ÎNCINS

Grumazul ars de flăcările Cuvîntului
Miez de foc devenit pe jertfelnicul lacrimilor
Din tată-n fiu în pustie trecut rostogol
Şarpe de aramă toiag înghiţind
Agonia şerpilor otrăvitori.
Fără Patrie şi pămînt roditor dezmoştenit
Pe veci dinspre cele lumeşti să trăieşti
Din pîrga Logosului cît îngăduie
Cît poate el deveni tihna unui aşezămînt
Peste cenuşa mormintelor
Dar acum în pustie pribeag cu turma de oi
Păstorind în preoţie străină aciuat
În casa naturii neprihănită pe cît se putea
Şi într-o zi la amiază dintr-odată
Cuprins un vrej ca de jnep un ciuline
Vîrtos un arbust îndesat cum e rugul
Sălbatec la noi în Ardeal pe păşuni
Unde cocoşul strigînd nu ajunge
Să ducă vestirea lepădării în
Săptămîna patimilor. Şi acele crengi
Acei spini carnea de lemn a acelui
Întrupat osămînt începuse să ardă
Nemistuindu-se nu răzbeau flăcările
Să dea în sîngele ei de pumnul de cenuşă
Muşcată împrejur şi-n adînc zdrobită în
Amănunt nu ceda devenise focului hrană
Amarnicul gust nu-l ştia focul cît e de bun
Fructul pustiei nu pogorîse în rădăcina lacrimii

Ce rodise pustia acel zvîcnet triadic de crengi
Cît un pumn de nimic înfrunta era acolo
Prilej cereştilor de-a odihni convorbi
Încălţămintea moartă pielea adaos veşmîntul
De piele primit cîrpit pe noi cînd am fost
De Paradis desţăraţi se descoperea iarăşi
Cădea în pustie cu sunet surd pietre de moară
Dezlipite cu vuiet de pe călcîiul de flăcări
Cuprins, Locul e sfînt omul întîi
Logosul atins de el să-l numească
Încins de flăcările iubirii el
Adeverea miracolul din afară
Şi deveni profetul începător de ţară

TEOFAN GRECUL

Foc lumină nevedere
Materia de spirit dogorînd
Ce rămîne după înviere
Din cîte-a fost o mînă de pămînt

N-a luat o parte din lumină
Ci întreagă albă peste arsul lut
Nu-i coloritul din grădină
Ci văpaia care l-a născut

Făpturi aprinse de despătimire
Stîlpnicii de foc mistuitor
Acest pămînt în cosmos de iubire
Este ținut pe degetele lor

ARS POETICA

Lîngă ușă în prag pe ultimul loc în sanctuar
Locul tău de un deceniu și jumătate
Foarte departe de slava din sfîntul altar
Dar și departe de pustietate

Pe-afară urîtul crivățul la ferești
Vîntul de miazănoapte dinspre bărăgane
Îl auzi cum linge ocnițele brâncovenești
Pînă dă de sînge în icoane

Și-ngenunchezi degrabă unde rănile dor
Uși ferești candele cuvinte
Pînă pîinea și vinul se frîng în popor
Și se strămut pe lacrime în oseminte

Și cînd ieși afară de-acolo mereu
De ce împăcare făptura ta-i cuprinsă
Cît va fi drumul Căpățînii de greu
Bezna inimii de iubire e-nvinsă

Vei călca peste scorpii și peste mormînt
Peste vipere vei păși peste moarte
De iubirea Logosului sfînt
Nu ne poate nimenea desparte

ARS POETICA

Nu pot rosti nici un cuvînt curat
Netrecut prin lacrimile toate
Cred că sînt cel mai neajutorat
Şi mai sărac din cîte-au fost create

Iar pînă la ele să ajung
Ce sbatere şi frîngere de sine
Stele şi isvoare toate plîng
Pînă plînge sufletul din mine

POETUL

Cuvîntul devenit-a carne
Istoria a dobîndit cuprins
Nu poate nimeni să răstoarne
Unde cereștile-au învins

Cuvîntul este sacrament și hrană
Nu poate fi poetul decît slujitor
Profet și preot fără de prihană
Logosului foc mistuitor

Împărțit pe lemn prin spînzurare
Cămașa-ntreagă căzu la sorți
Logosul scăpat între popoare
Să poată s-o îmbrace dintre morți

S-o jupoaie nu e cu putință
Cămașa nunții de pe trupul sfînt
Iubirea zămislită-n suferință
Macină umbra golului mormînt

JERTFA LAUDEI

Are putere de ispășire
Jertfa Laudei din iubire
Psaltirion cu zece strune
Ranele din coastă și din mîne
N-a mai rămas în suflete durere
Să nu fie străpunsă de-nviere
Oricît moartea mai stăpînește încă
Învierea-n noi e mai adîncă
Oricîte bocete se mai frămîntă
Se-aud în veci cîntările de nuntă
Nu poate fi în cosmos tînguire
Să nu fie-nghițită de iubire
Să lunece pămîntul printre stele
Uns de aloia lacrimilor mele

IUBIRE

Să-l iubești și pe vrăjmaș înseamnă
A-i da lui însuși șansa de-a iubi
Să nu-l treci cu vederea pe cerșetor înseamnă
Să se desprindă însuși a jertfi

Ce-i faci tu aceea dorești să-ți facă
Celălalt ție și tuturor
Pe cît îți este viața de săracă
Pe-atît poți fi în taină jertfitor

În lacrimi mai ales comoară
În stingerea de sine în frămînt
Prin pîinea-mpărtășită-n fapt de seară
Prisosește hrana din cuvînt

IUBIREA

Singura dogmă ce nu se discută
Împotriva căreia n-avem nimic de spus
De douăzeci de veacuri zăvorîtă
În carnea mea de rana lui Iisus

Nu-i de-ajunsă-n creaturi putere
Oricît aş încerca în sînge s-o stîrpesc
În loc de moarte e-nviere
Rănile în mine-nvlăstăresc

Rădăcinile-s prea ancestrale
Să le-ncapă doar acest pămînt
Cîte fi-vor în adînc răscoale
În coroane zbaterea-i cuvînt.

Oricît va fi zdrobită sub picioare
Cît îi vom şterge urmele din noi
Isbucni-va taină cu ardoare
Umbra milei Mirelui de-apoi

SFÎNTUL

Voalul virgin întins peste zidire
Dragostea divină se naşte din privire
Îndrăgostit prin tot ce e-n ființă
De cel ce te-a născut în suferință
Îi săruți în fulgul de ninsoare
Rănile din mîini și din picioare
În fiecare şoaptă și-adiere
Este prilej în noi de-nviere
Cazi în extaz la fiece svonire
Ce înroșește straiul de pe Mire
De dorul Celui ce-a venit și vine
Se topește carnea de pe tine

TRIADĂ

Eroul geniul și sfîntul
Trei coarde-ntr-un popor
Pe care sîngerînd cuvîntul
Devine Logosul izbăvitor

Fir de lumină și de bucurie
Oricît le este veacul de tîrziu
S-aducă roada-n stîncă și pustie
Răstigniți din leagăne se știu

Nu cred — nu se tem de soartă
Libertatea este jugul lor
Ce-l duc pe umeri ca pe-o mare moartă
Să fecundeze raiul tuturor

Celor mai mulți prezența lor le scapă
Dar se întorc din veacuri înapoi
Sfințenia întruna îi dezgroapă
Din raclele uitării printre noi

Îi prindem în statui și sanctuare
În zugrăveli pe troiți la răscruci
Crucificați în neamuri și popoare
În vis de-apar nu-i socotim năluci

DACO-ROMANIA

Se naște-un neam în lume, ce puteri
Ce uriașe jertfe vin de pretutindeni
Tot ce-a rodit în vremile de ieri
Se scutură ca nourii de grindeni

Romanii vin războinici cu drumurile lor
Din Grecia Sofia se deschide
Și preoți vin sihaștri în sobor
Cu bărbi prelungi din aspre piramide

Iar să dureze toate la un loc
O nouă seminție să închege
Din Rusalimul limbilor de foc
Columbe vin cu crucea s-o deslege

Un neam să prindă-n cosmos rădăcini
Fără iubire nu e cu putință
Pe cît își ia cuvîntul din străini
Rodește Patria în suferință

Să te socoată toți dintre ai lor
Pe cît rodi-va stingerea de sine
Desăvîrșind icoana tuturor
Se va alege ce îți aparține

PATRIE

Nici sfinți n-am dat prea mulți noi la veder
Făptuitorii binelui s-ascunși
Vom socoti cît fost-am la-nviere
De bucuria milelor ajunși

Pînă atunci e viețuirea noastră
Grîu și neghină la un loc
Și de departe zarea e albastră
Oricît ar fi în lume nenoroc

Neamul meu popor de omenie
Cît ne-a fost pămîntul de puțin
Ne-am ținut cu el de veșnicie
Am dat de pîine și de vin

Și cu pruncii am crescut o țară
Și cu vremea-am devenit stăpîni
Peste cerul stelelor de vară
Tremurîndu-și auru-n fîntîni

IMN

Lupta cea grea de două mii de ani
Nu eu o port ci Logosul o duce
De-aceea-mi este locu-ntre sărmani
Şi mă simt în Patrie pe cruce

Suferinţele unde-s în toi
Între cei mai fără de putere
Pe cît sîntem de străini şi goi
N-avem timp decît pentru-nviere

MAXIM MĂRTURISITORUL

I-au tăiat limba din rădăcină
Ca să nu mai poată vorbi
Căci nu știa să spună decît Adevărul
I-au retezat și dreapta apoi
Ca să nu mai poată scrie
L-au trimis în exil și a murit
Într-o șură-nghețată
Pentru o dogmă aparent
Neînsemnată
Problema era dacă-n Logosul întrupat
Conviețuiesc cele două firi
Dacă omenescu-i sortit
Să se îndumnezeiască vreodată
Dacă are un sens viețuirea în curăție
Dacă nu-i mai de dorit să mori
Decît să trăiești în devălmășie
Că atîrnă de faptele din credință
Ca omul să fie îndumnezeit prin voință
Că isbăvirea nu-i întîmplătoare
Pe cît e dar sporește prin lucrare
Că unde-i înfrînare și iubire
Trup și suflet țin de nemurire
Că la viață duce calea strîmtă
Că pîinea bună pumnii o frămîntă
Unde mustesc plăcerile-a risipă
Viermii neadormirii se înfiripă
În poftele de la buric la vale
Își sapă iadul peșterile sale

I-au smuls din umăr dreapta roditoare
Să se usuce pomul pe picioare
Și cleștele i-au spînzurat de limbă
Cînd au văzut nici moartă că se schimbă
Cînd moartea i-a fost dat să îl ajungă
Era-n exil numai cu mîna stîngă
Și n-a avut de ce să îl apuce
Căci dreapta-i era aripă și cruce

IOAN CASIANUL

În Marsilia nemuritorul doarme
Călugărul din Scitia Minor
N-a luptat cu sulițe și arme
Ci prin post ieși biruitor

Prin smerenie și prin răbdare
Prin nesomn și alte nevoințí
Să-ndrăznească-n taină fiecare
Pînă dă c-o lacrimă-ntre sfinți

În desaga cu Septuaginta-n spate
Cu o curea încins peste mijloc
Mîncînd acride în pustietate
Calcă desculț pe vipere și foc

Nu mai au asupra lui putere
Nici demonii nici fiarele-n păduri
De cînd s-a creștinat tot Bărăganul
Și-i hrănit cu pîine de vulturi

Călugărul de Tomis Ioan Casianul
Slăvită fie seminția lui
De cînd s-a creștinat tot Bărăganul
N-ai capul unde să ți-l pui

Holdele se îndesesc întruna
Şi de vii pămîntul este plin
Si pe rîuri rumeneşte luna
Şi-ntre stele omu-i pelerin

IMN

Pelerini fecioare claustrate
Sihaştrii lepădaţi de sinea lor
Gîndul e van că din uşurătate
Au preferat un strai de cerşetor

Părăseau şi nume şi avere
Traşi pe roată răstigniţi de vii
Dacă n-ar ţinea de înviere
Ce i-ar mistui ca pe făclii

Greu să spui că şi-au ieşit din minte
Căci alegeau întruna ce-i mai prost
Trăiau în peşteri goi şi în morminte
Şi singura lor hrană era post

Căutătorii Graalului, ai Florii albastre
Ai Paradisului pierdut
Jefuitori deşertăciunii noastre
Prin voi acest pămînt e mai avut

TRANSPLANT

Și cu-o altă inimă în piept
Iubirea mea întreagă-i pentru Tine
Și din țărînă am să mă deștept
Cu-același dor al stingerii de sine

Se poate pierde totul pe pămînt
Ciungi și orbi au dat de-mpărăție
Scopiți de bunăvoie cîți nu sînt
Ce s-au aprins de tine pe vecie

Nu ce pierd în carne an de an
Din cîte mi s-au dat pentru o vreme
Ci de suflet celălalt organ
Cosmosul începe a se teme

NUME

Evanghelicus Titus Bretanion
Gherontius şi cei doi Teotimi
Timotei Paternus Alexandru
Şi Valentinian. Să-i pomenim

Zilnic, să-i strig pe nume, să se ştie
Întîi unşi în Sciţia Minor
Cu amiros de smirnă şi tămîie
Alungă moartea din acest popor

Jertfelnice barbare cu tauri junghiaţi
Pute o ţară de idolatrie
Şi babele pe suliţi din Carpaţi
Se leapădă de prunci cu vitejie

Atunci pe Istrul bocnă îngheţat
Licărea columba la vedere
Şi-n amfore în vinul sigilat
Se-ntrezărea potirul de-nviere

În catacombe peşteri de calcar
La Basarabi şi Tomis şi pe sate
În locul jertfelor în sanctuar
E frîntă pîinea zilnic pe-nserate

De duhurile rele cît de greu
S-a curățat și-această seminție
Și cum se-ntorc sălbatice mereu
Unde miroase a idolatrie

Nume sfinte strămoșii mei părinți
Veșnic în neamul meu la pomenire
Din leagăne deprinși în suferinți
Căci vă pregăteați de nemurire

SINAXAR

Două milenii în fiecare zi
La candelele-aducerii aminte
Neamul meu nu poate vieţui
Fără sfinţi şi fără oseminte

Dacă nu erau din neamul meu
Îi luam din altele vecine
Unde se părea că e mai greu
De purtat sfinţenia cu bine

După ce Bizanţul a căzut
Toate numele se strămutară
În pămîntul nostru mai tăcut
Să rodească mila milenară

Cît i-am plîns pe cei decapitaţi
Mînăstiri şi ziduri părăsite
Le cunosc toţi pruncii în Carpaţi
De la sînul maicii şopotite

Pietrele lui Sfîntul Constantin
Mucenicii tăi Ierusalime
Cît am fost pe lume de străin
Nu mă ştiu înstrăinat de nime

Două mii de ani neîntrerupt
În genunchi în nopți de priveghere
Tot ce alții au uitat demult
A viat la noi întru-nviere

DOBROGEA

Mormînt împrejmuit de ape
Altar spre răsărit deschis
Se știe privegheat de-aproape
De-o lacrimă din paradis

Dinspre munți pămîntul se-mpuțină
Marea vînturile o-nfășor
Și mormîntul pus într-o grădină
Se preface foc mistuitor

Lanuri de maci țărîna o îmbată
Sînge și sudoare de martir
Corabie în cosmos ușurată
De oseminte-amirosind a mir

DRUM ROMAN

Misiune sfîntă au avut romanii
Peste păduri barbare și colini
Drumuri largi de piatră să dăltuie cu anii
Sub pașii blînzi ai primilor creștini

Pietre din cărarea transilvană
De le speli cu apă și cu mir
Cioplite de evlavia romană
Ne țin de cald în prag și cimitir

Unde-s știrbiți Carpații la vedere
Sulițele i-au rănit puțin
Cînd au trecut prin coastă cu-nviere
Și sîngele s-a prefăcut în vin

ŞARPELE

Înţelepciunea şarpelui aceasta este
Cînd setea-l mînă spre izvor
De departe-ntîi se curăţeşte
De tot ce poate fi otrăvitor

Cum se leapădă de pielea moartă
Din grumazul şerpuirii lui
Punga cu otravă o deşartă
Să nu spurce apa nimănui

Într-un fel de stingere de sine
Se neprihăneşte ca un miel
Că răul n-aparţine
Celui ce-l adapă şi pe el

Ce este-al lui socoate ca o rană
Ce-o tăinuie pe cît e-ngăduit
E întins uleiul în icoană
Peste care-apoi s-a zugrăvit

SCHIT BRÂNCOVENESC

Întocmai svîcnet trebuie cuprins
Şi zăvorît lăuntric şi-nafară
Nainte focul de-a se fi răcit
Să îi jupoi suflarea de pe nară

Astfel în mlaştini spînzură pe stînci
Capcanele acestea peste clipă
Şi sîngeră prin strîmtele fereşti
Cum s-a zbătut lumina din aripă

LUCRARE

Nu-mi mai aflu-n lucruri împăcare
Cosmosul a devenit prea strîmt
Iubirea e devastatoare
Trudesc la celălalt pămînt

Sori și stele mai strălucitoare
Pomi mai dăruiți și roditori
Se scapă printre degete-n lucrare
Cuprinde-voi în pumni de sărbători

Amar de har mă-nconjoară
Măcar în parte să se știe strîns
De mireasmă-n bulgărul de ceară
De văpaia focului în plîns

RODIRE

Şi în suferinţă poate fi mîndrie
De unul singur dacă vrei s-o porţi
Nu-i greu să mori dar nu vine
Decît iubirea dintre morţi

Cît de uscat e la înfăţişare
Copacul dar înmugureşte-n vîrf
Suferinţa de-i înseninare
Vulturul este atras de stîrv

DINCOLO

Învierea-ncepe în infern
Unde uitarea-i dat să cotropească
Unde nici sufletele nu se mai discern
Iubirea-ncepe să le recunoască

Le strigă-nfăţişarea după chip
Ce-a mai rămas în spuză după nume
Ce licăre din ele-n arhetip
Li se întinde dincolo de lume

NEIUBIRE

Şi infernu-i dragoste dar nelucrată
Nu s-a pus pe jertfă un temei
Cu patimă de sine-i adorată
Creatura fără icoana ei

Înlănţuire fără transparenţă
Eternizarea unei ne-mpliniri
Te dărui celuilalt în aparenţă
Ca să nu renaşti în amintiri

Fără trecut eşti fără-nfăţişare
Creatură fără creator
Înlănţuită întru desfrînare
Într-un mormînt nemuritor

DOGMĂ

Nu-i nici o valoare în durere
Dacă nu-i străpunsă de-nviere
De nu o porți cu milă și iubire
Nu-i în durere nici o ispășire
S-aducă roadă fiece cruce
În suferință Logosul străluce

LUCRARE

Harul arde răul cum spirtul macerează
Carnea putredă de pe un osămînt
Cum limbile de flăcări la amiază
Mănîncă umbra celuilalt pămînt.

Totu-i să-l lași să intre în lucrare
Oricît ar fi în cosmos împietrit
Hoitul în vultur devine sburătoare
Pe cîtă milă-n el s-a răspîndit

CALE LUNGĂ

De la Eros la Agape
Drum lung amețitor
Pustia mîrîie pe-aproape
Urîtu-i cel dintîi însoțitor

Un fel de spaimă crește-n mădulare
De bunăvoie răstignit de viu
Pînă se stinge dor ne-mpreunare
Și rămîi pustielor pustiu

Vederea cea dintîi orbește
Cazi de pe cal în pulbere-ngrozit
De dincolo de soare năvălește
Icoana Focului neprihănit

Cele cinci simțuri ce tîrau la moarte
Și veștejesc în tine tot ce-i sfînt
De patime pe rînd să se deșarte
Ca să presimtă celălalt pămînt

TECLA

Astfel se răspunde din înalt
Cînd rănile invocă vindecare
De pe tărîmul celălalt
Lumina milei intră în lucrare

Şi se-adaugă la suferinţi
Încă una întru liniştire
Lacrima rămasă din părinţi
Se preface perlă din iubire

DAR

Așa e darul împărătesc
Cînd e-ncredințat că i se cere
Întîi necazurile copleșesc
Fără jertfă nu este înviere

Nu se dă același tuturor
Ci în taină pentru fiecare
Devine darul foc mistuitor
Pe cît a fost primit din renunțare

Numai să ai răbdarea îndeajuns
Vei fi încoronat de biruință
Pe cît te știi de-a binelea străpuns
De cîtă este-n lume suferință

IUBIREA

Nu-i frică în iubire în dragostea deplină
Se stinge teama cît ai fi de vină
Fărădelegilor din neștiință
Lumina milei nu le mai dă ființă
Oricîte-ar fi sînt goale țintirime
Iubirea le absoarbe-n întregime
Ce mai rămîne-n cosmos după ele
Sînt lacrimile prefăcute stele

SOAREL

Este fierbinte soarele în sine
Dar crește uriaș căldura lui
Pe cît îi este dat să se desbine
Să se deșerte-n calea orișicui

În-fringerea de sine — dăruire
Numai în celălalt sînt de găsit
Tot ce dobîndim prin zămislire
Ca să sporească trebuie jertfit

INIMA

Cosmosul întreg mi-e la picioare
Țări și sori mi se deschid pe rînd
Cîte pier în urmă sanctuare
Le reface inima curînd

Rațiunea poate fi învinsă
Străvederea inimii nicicînd
Orbecăind cu candela aprinsă
Reface-n urmă celălalt pămînt

Nu-i cea dintîi ajunsă în lucrare
Să nu se piardă-n ce e mai străin
Ce îndelungă-n cosmos lepădare
Pînă apa se preface-n vin

Cortul dinafară se destramă
Pe cît lăuntricul e-ntredeschis
Pătrundă-l vamă după vamă
Potirul jertfitor în paradis

OMUL

Iubirea-nseamnă ardere de sine
Te lepezi de ceva ne-ncăpător
Cînd se aprinde marea după tine
Pornește-n fluviu fiece izvor

Cît sînt toate căile de-nchise
Cît ar fi izvorul de plăpînd
Cerurile cum i-au fost promise
Își strămută stelele în prund

IMN

Fără-nviere nu poate fi nici moarte
E stinsă ziua fără-a fi-nceput
Orbecăind țărînile deșarte
Durează-n rouă umbrele de lut

Dar printre stele pămîntul se mai ține
Și trandafiru-abia a-mbobocit
Și pe altarul stingerii de sine
Liturghia-i fără de sfîrșit

LUCRAREA IUBIRII

Moartea e trecere nu mă tem
De moarte ci de iubire-ar trebui
Căci viețuirea în eternitate
Îmi este dată pe cît pot iubi

Cu voi cu toți rămîne-vom viață
Să trăim nestingerea de timp
Cît ne-a rănit iubirea se vor vedea pe față
Transfigurate rănile în nimb

Pe lacrima nădejdii lucrătoare
Începe lecuirea de pe-acum
Pe cît iubirea e mistuitoare
E paradis unde-i pustiu și scrum

LUMINA

Că lumina pînă la noi răsună
Oricît am fi în cosmos de străini
Și stea și creanga mărului o-ngînă
Să pot dormi în pace pe colini

Întrezăresc în preajmă o putere
De mine însumi mai presus
Mai ales cu milă și-nviere
Mă urmărește oriunde-aș fi dus

În cea mai ștearsă dintre inimi clipă
Dau de prezența lacrimilor Lui
Păienjenișul slavei se-nfiripă
S-aducă roadă taina orișicui

IUBIREA ESTE MILĂ

Fără milă dragostea e moartă
Şi curînd ulciorul se deşartă
Celălalt e numai folosit
În pustia ce l-a zămislit

Unde nu-i milă nu e nici iubire
Oricît fi-vei de dogorîtor
Fumegă orgoliul din fire
Care arde nemistuitor

Dragostea-i milostivire
Stingerea de sine nesfîrşit
Cosmosul cunoaşte izbăvire
Acel în care sunt jertfit

MEDITAȚIE

Nemărginit în zare se întinde
Celălalt tărîm duhovnicesc
Ce nu poate cugetul cuprinde
Prin iubire-i dat să îngrijesc

Într-acolo lacrima mă poartă
De la o vreme nu mai e pămînt
Nici pentru sămînța cea mai moartă
Dacă nu-i cu ceru-n legămînt

Întunericul e isgonit din fire
Umbrele mai stăruie în vis
Nu mai e moarte unde e iubire
Totu-i devorat de paradis

DAS NICHT

Infernul e nimicul care arde
Cum ții în palme cărbunele încins
De-ai fi din foc mistuitor în carne
De durere nu ai fi cuprins

Că n-ai ajuns biruitor durerii
Că de iubire n-ai fost mistuit
Nu-s cu putință zorii învierii
Și doare mult nimicu-ngăduit

Se cade cît mai grabnic potrivire
Focul în foc te cere preschimbat
Să și răspunzi iubirii cu iubire
Logosul să poată fi-ntrupat

EVENIMENT ŞI SĂRBĂTOARE

lui Valeriu Anania

Evenimentele vieţii sînt sărace îţi treci viaţa aproape
neştiut
În jurul tău mult se tace sămînţa moare cînd a renăscut

Vestea culesului să ajungă în bucuria tuturor
Stingerea de sine îndelungă pînă-n adîncul jertfitor

Să se prefacă-n sărbătoare cele umile ce încă nu-s
Decît prilej de renunţare dincolo de stele fi-vei dus

Nu trebuie să fii de faţă cosmosul e prea puţin
Cînd se inundă moartea de viaţă şi dau în jertfă apele
de vin

IUBIREA CRUCIFICATĂ

Cel mai puțin iubirea-i viețuită
De cei ce vreau s-o aibă cel mai mult
Dar fără jertfă dragostea-i sortită
Să desfrîneze ce avem mai sfînt

Unde nu-i lege nu e libertate
Nu tot ce este cade-se atins
Pe lemn întins afară din cetate
Logosul de dragoste-i învins

Iubirea trebuie crucificată
Cît mai degrabă răstignit de viu
Țapul ispășitor de altădată
Pe malul Mării Moarte în Pustiu

Ca să rodească vulturii în stîncă
Își încropesc sălașul răbdător
Pe cît prăpastia e mai adîncă
Ceru-i mai larg sub aripile lor

LILIAC

Să ajungi degrabă măritor
În starea doxologică deplină
Acesta-i rostul tuturor
Din cîte cresc în tainica grădină

Să pregătești cît fi-vei de sărac
Luminii loc întru desfoliere
Să poată da în floare-un liliac
Este nevoie-n cer de înviere

Cruciulițe-albastre vinetii
Strînse laolaltă piramide
Sub o creangă dacă întîrzii
Paradisu-n suflet se deschide

Ciorchine stors amurgului de vînt
Să-mbete nopțile de primăvară
Cu frumusețea celuilalt pămînt
Unde cei dragi pe rînd se strămutară

Liliacul iarăși s-a deschis
Să se vadă raiul din aproape
Candelabrele din paradis
Numai cerul nu le mai încape

VIERME

Vierme de sînt
De bună seamă
Că fluture voi deveni curînd
Pe cît țărîna-n mine se
Destramă
Pe-atît transpare
Celălalt pămînt
Nu originea-i hotărîtoare
Ci spiritul ce te-a ajuns pe drum
Și dintr-un boț de carne muritoare
Vultur de stîrv ai devenit de-acum

LUCRARE

Răul ce-n trup l-ai săvîrșit
Pînă la suflet ca să nu ajungă
Cît mai proaspăt trebuie sbicit
Cu-o tînguire-adîncă îndelungă

Nainte să apuce rădăcini
Otrava lui în suflet să pătrundă
Slujește-le la negustori străini
Să-ți ia din trup talantul de osîndă

Ca sufletul să poată lecui
Rănile ce-l dor mai dinainte
Le strămută-n Logos zi cu zi
Îngerul aducerii aminte

IUBIRE

Iubirea este creatoare
Ea-ntruchipează totul din puțin
Din restul lepădat fără suflare
De la ulciorul plăsmuit divin

Ea e sortită-ntru recuperare
De unde viețuire-a dispărut
Își pun amprentele izbăvitoare
Rănile rămase fără lut

EXOD

Paza minții-i cea mai grea lucrare
Să se împrăștie cît mai curînd
Să înceteze-n chip și-asemănare
Transfigurarea celuilalt pămînt

Cît mai puține să-și aducă-aminte
În cele veșnice cît mai străin
Și de la lacrimi pînă la Părinte
Să-i presărăm cărarea cu venin

Să-i stingem candelele jertfitoare
Să amuțească omul rugător
Ce trîmbițe și surle țipătoare
Amenință voința tuturor

Fi-voi pază gîndurilor mele
Cum se-alege-un nufăr din noroi
Și pleznind bobocul printre stele
Nu-și întoarce slava înapoi

NUNTĂ

Mai ales la nunți cu bucurie
Aflăm că nu murim nicicînd
Se străvede-n zori de cununie
Frumusețea celuilalt pămînt

La nuntă paradisul e-n putere
Perechea cea dintîi necontenit
Invoalată întru înviere
Nainte răul de-a o fi umbrit

Rumoarea raiului răsună
La nunta care-a început
Pînă ce Mirele o să spună
Cum apele în vin s-au prefăcut

NUNTA

Nu frumusețea te-a atras atunci
Să-ți lași părinți și țară pentru mine
Precum columba-n crăpături de stînci
Te alipeai de rana ce mă ține

Nu farmecele mele te-au învins
Ci cîtă era-n lume sărăcie
Și cînd o stea în noapte s-a aprins
Eram cu magii în tovărășie

Ce își ajunge sieși e închis
Unde nu-i durere este moarte
Sihaștrii-n peștere ca-n paradis
Se descălțau de slavele deșarte

În rana mîinilor în coasta lui
În pulberea picioarelor străpunse
În cel mai sterp pămînt al nimănui
Ne-au fost de nuntă creștetele unse

NUNTA

Nunta e taină de aceea nu se poate
Să ieși din ea fără să mori
Sîntem uniți pentru eternitate
Oricît am fi în strai de muritori

Orice taină e-nfricoșătoare
Dar a nunții e-n puterea lor
Cununile de flăcări fiecare
Împreună-s foc mistuitor

Inelul de pe deget nu-i podoabă
Ci cheia paradisului curînd
Pot stele să se stingă mai degrabă
Decît să lunece din legămînt

AURĂ

Iubirea dă cunoașterii aură
Fără iubire numai profanăm
Ce rămîne-n urma noastră-i ură
Ce n-am cules va trebui să dăm

Cît ar fi lucrarea din iubire
De săracă-n faptă și cuvînt
Culege-vom dintr-însa nemurire
Pe ramurile celuilalt pămînt

FEMEIA

Iar femeia cum a fost creată
Pe cînd dormeam străin în paradis
Să nu mă dezlipesc de ea vreodată
Această rană-n coastă mi-a deschis

Ce nu își află-n lume vindecare
Oricîte fi-vor leacuri cu temei
Grădina-mprejmuită cu izvoare
E dat s-aline dorurile [illegible]

Oriunde-ajung ca umbra mă urmează
Grădina raiului de la-nceput
Oricît pustia-n jur înaintează
Iubirea-mi este pavăză și scut

ORFEU

Orfeu n-avu putere să-și ridice
Iubita dintre duși Euridice
Era încă fire muritoare
S-o știe-n pace fără-nfățișare
N-a avut răbdarea îndelungă
Numai în duh, nu chip, să o ajungă
S-a atins de-ntreaga ei făptură
Cu brațul lirei fără de aură
N-a știut că n-are loc în fire
Dogorîtoarea ei nemărginire
El o vroia singură anume
Și ea venea cu cealaltă lume
Și-a înțeles c-aceasta-i mult prea strîmtă
Să poată-ncepe-atît amar de nuntă
Și și-a întors privirile învinse
De lacrima în care o cuprinse

PRIVEGHERE

Nu-i unde te ascunde de-nviere
Cenușă foc în toate e prea strîmt
Cînd va striga Cuvîntul cu putere
Neîntrebat ieși-vei murmurînd

Cît trăiești e dată libertate
Poți să optezi pe cît ești viu
În ce fel vei fi eternitate
Pînă încă nu e prea tîrziu

Învierea-n toate o să vină
Năvod ceresc peste ocean svîrlit
Cosmosul clintit din rădăcină
Să deșerte tot ce-a zămislit

N-are unde firea să ascundă
Nici o tresărire un suspin
Nici un strop de rouă tremurîndă
N-are cum să scape de divin

Logosul pornit în rostogoale
Nu se-ntoarce-n slavă înapoi
Cu străpunse lacrimile sale
Fără fiecare dintre noi

TAINĂ

C-ai fost iubit nainte de-ndreptare
Cîtă vreme erai vrăjmaş celui sfînt
În dragoste nu-i amînare
De nu acum nu vei iubi nicicînd

La ce împotrivire ?
Cerul cerurilor m-a învins
În albastra lui nemărginire
De poala unei lacrime cuprins

Nu că iubesc e taina ce mă ţine
Ci că-s iubit de Dumnezeu
Să poată pogorî pînă la mine
A-ntins vremelnicia-n jurul meu

FIUL MEU

De iubești pe Ziditorul tău
Și pe-aproape chiar dacă te vinde
De te ferești de tot ce este rău
N-are moartea-n ce te mai cuprinde

Și trăi-vei liber din Cuvînt
Fără teamă fără durere
Și vedea-vei celălalt pămînt
Încă înainte de-nviere

Doar iubirii să te știi dator
Cîtă-o ai mereu să nu-ți ajungă
Și-n credință fii priveghetor
Căci e noaptea încă îndelungă

Paza minții-i grija cea dintîi
Apoi vin celelalte toate
Fiece cuvînt care îl spui
Se strămută în eternitate

AUTOPORTRET

În chip și-asemănarea celui sfînt
Plămădit din pulberea nătîngă
Să-nsămînțez în toate cîte sînt
Bătaia Logosului îndelungă

Să nu mă pot pe mine deșerta
Pulberea de sine e sterilă
Ochiul pe lîngă ce avea
În lumină i s-a pus și milă

Să rodească-n altul ne-ncetat
Prin atingerea fără putere
Nu țărîna care l-a uitat
Ci lumina de la înviere

DURERA

Că sufletul să sufere e-n stare
În carnea mea-i prilej de renunțare
Suferința unde prisosește
Vremelnicia ne-nduhovnicește
Ca forța uriașă din durere
Să nu se curme fără înviere
În stingerea de sine-i ispășire
Pe cît străbate mila în iubire

FIUL MEU

Singura tristețe-ngăduită
Omului pe pămînt
Din care moartea-i izgonită
E că nu-i sfînt

Geniu poți fi, stăpîn peste popoare
Omenirii binefăcător
Dar să trăiești ca frunza-n tremurare
Din iubire slugă tuturor

Răul să-l uiți oricît ți se va face
Să te-nduri de cel ce te-a lovit
Cum vinul în iertare se preface
În sanctuarul graiului jertfit

Cel din urmă să te socoți în toate
La răbdare să-ndrăznești întîi
Nu vei greși din milă pentru frate
În locul lui și-n iad să te propui

Cum e prezent luceafărul de seară
Pe-o lacrimă în valuri și ferești
Așa n-ai să ajungi povară
În cer și pe pămînt oriunde ești

FIUL MEU

În sudoarea frunții-i izbăvire
În suferinți și lipsuri și nevoi
Lucrarea săvîrșită cu iubire
Ne va striga din moarte înapoi

Eternitatea nu-i tocmeală
Cei milostivi vor fi biruitori
Nu poți să te întorci cu mîna goală
Truda poate dezveli comori

Fără jertfă nu ies la vedere
Nu sînt nașteri fără suferinți
Primește-le ca pe o mîngîiere
Ce-a izbăvit părinții din părinți

PĂMÎNT TRANSFIGURAT

Dăm de el în cîte-o sărbătoare
Ni se îngăduie din cînd în cînd
Pe frîngerea de sine jertfitoare
Să-l străvedem în suflet și în gînd

Tărîmul dislocat în amintire
Transfiguratul trup nemuritor
Pe sîngele străpuns de izbăvire
Irigă raiu-n veghea tuturor

PAZA MINȚII

Paza minții cea mai grea lucrare
Să se împrăștie cît mai curînd
Să înceteze-n chip și-asemănare
Transfigurarea celuilalt pămînt

Cit mai puține să-și aducă-aminte
În cele veșnice cît mai străin
Și de la lacrimi pînă la Părinte
Să-i presărăm cărarea cu venin

Lemn otrăvit să-i punem în mîncare
Să amuțească omul rugător
Să-i stingem candelele jertfitoare
Amenință cel rău triumfător

Fi-voi pază gîndurilor mele
Cum se-alege-un nufăr din noroi
Și pleznind bobocul printre stele
Nu-și întoarce slava înapoi

FIUL MEU

Nici un anotimp prea mult nu ține
Să nu mă știu aici împotmolit
După iarnă primăvara vine
Trece-un an și altu-i nesfîrșit

Numai ce stă este pîndit de moarte
De aceea vasul e fragil de lut
Sînt uriașe cele de departe
Și cresc în urmă cele ce-au trecut

Să ne pătrundem de eternitate
Se schimbă grabnic totul pe pămînt
Lenevesc pe crengi nescuturate
Înfloriri ce nu rodesc nicicînd

Dar acolo unde roada-i multă
Scuturarea-ncepe timpuriu
Sînt miresme ce vor da de nuntă
Cînd vor fi pe-un lujer străveziu

Atîta doar în stare de jertfire
Să te știi cît mai mai degrabă-ajuns
Pe altarul milei din iubire
De-nviere cosmosu-i străpuns

RANA ALTUIA

Apa lovită-n cercuri tot mai strîns
Se desfăşoară-n jur să te cuprindă
Unduie la ceruri îndeajuns
Candelă de taină să aprindă

Pe cît de lin pe-atît se înfior
Adîncurile de o presimţire
Că-n rana altuia de mă-nfăşor
Nu pot sfîrşi decît în nemurire

A DOUA FIRE

Unele rîuri curgînd la vale
Din cînd în cînd s-întoarse la isvor
În curgerea aceasta-s mai domoale
Căci mările-s originile lor

În jos se trage rîul după fire
Își taie-n stîncă-anevoiosul drum
Dar cînd i-aruncă cerul o privire
Ca lumînarea-ncepe de la fum

În jertfă-și au începătura toate
A doua fire-i ultimul cuvînt
Ce ne lucrează-ntru eternitate
Pînă vom da de celălalt pămînt

A doua fire este cea firească
Nu după carne ci duhovnicesc
Cînd zboru-n aripi este dat să crească
Picioarele de vultur amorțesc

Precum oceanelor pe lună plină
Li se întîmplă curgerea în sus
Sînt cotropit în cosmos de lumină
De cînd de Duh sufletul meu e dus

ÎNTOARCEREA

Ce sîntem cînd ne știm iubiți aceea vom rămîne
În veci de veci de la iubire-n sus
Mireasma vinului se-mprăștie în pîine
Unde-o jertfă-n taină s-a depus

Fiul risipitor că e iubit știe
Altfel cum să se smulgă să bată atîta drum
Să ia calea întoarcerii de-o veșnicie
Din pulbere să iasă și din scrum

De nu l-ar fi-nsoțit în cea din urmă ură
Lacrima Părintelui l-a-nvins
Ce l-a întrezărit la cotitură
Cînd mîneca de ochi i s-a atins

TRANSFIGURARE

Credința-i dă iubirii nădejde jertfitoare
Ce este vulturul o află-n zbor
Cînd aripele-l duc în nemișcare
Peste prăpăstii de la sinea lor

La ceruri tragi mult de bună seamă
Numai umbra n-ai în ce s-o ții
Pînă pămîntu-ntr-însa se destramă
Și răsări-vor stelele făclii

Sori miliarde-n taină conlucrează
C-un strop de rouă la un dram de vînt
Pînă striga-va Duhul pe o rază
Înfățișarea celuilalt pămînt

APA

Cîtă smerenie-ndelungă
Ocean isvorul să ajungă
La cîte slăvi se cere renunțare
Să poți încape ceru-n legănare
Cînd se străvede cosmosu-n aură
Să-i fii oceanului o picătură

MAREA

Se tot frămîntă acolo în neştire
Val după val se-alungă nencetat
E-n spargere la margini şi zdrobire
Ca să-i rămînă miezul preacurat

Şi ea se ştie în lucrare încă
De sinea sa că-i fără de temei
Pe cît se zbate din poruncă
E-n creştere nemărginirea ei

Mai degrabă întruna-i lepădare
De furtunile ce o înstrîmt
Că şi ea e scoică-n ascultare
De vuietele Logosului sfînt

CHENOZĂ

Ni se întinde marea la picioare
Să fim prin ea la cer în ascultare
Cele mari prin jertfa din slujire
Se știu la adăpost de prihănire
Semețe piscuri goale și mărunte
Nici pasărea nu-i dat să le încînte
Eternitatea cît ni-e de aproape
Calcă Iisus cu umbra peste ape

MAREA

D-atît amar de vremuri tot vine înspre noi
Și cînd s-o pot cuprinde se trage înapoi
Și stă mormîntul jur împrejur închis
De vuietul acest necircumscris
Mai veche decît țărna cu o zi
N-o pot ajunge fără de-a muri
I-atît de-adîncă cerului supusă
Numai ca jertfă poate fi răpusă
Și aurora-n fiecare zi
Repetă jertfa care va veni

MAREA MOARTĂ

Aceste ape nu mai poartă
Nici o ființă vie sau moartă
De cînd i s-a cerut din fiară
Să-l scuipe pe profet afară
N-are nimeni pe unde pătrunde
De cînd moartea nu mai poate-ascunde
Ca un ochi încețoșat de pește
În pustie zace și bolește
Acest hoit enorm fără putere
Să poată fi găsit de înviere

IHTYS

Pe malul mării pește fript pe jar
I.i s-a întins pescarilor împărtășire
Să-l recunoască-n carnea după har
Ca învierea jertfei din iubire

Să-i încredințeze pentru veci
Numai ca jertfă că le aparține
Că urcușul strîmtelor poteci
Birui-l-va stingerea de sine

Pe sulițe înfipt între hultani
Pe frigarea lemnului în stîncă
În agonie de două mii de ani
Mîncăm din Logos pe cît ne mănîncă

Cosmosul întreg în jurul lui
Pe cît trece fi-va să vieze
În acest hoit în carnea orișicui
Puterea morții-ncepe să cedeze

ELEGIE

Delfinul mort scuipat pe țărm de mare
Nainte de-a fi putrezit
De ciori și viermi și rozătoare
Din toate părțile e cotropit

Așa-i sufletul cînd moare
Nevăzute duhuri în sobor
Oricît de viu părea-vei pe picioare
Încep lucrarea nimicirii lor

Ce uriașă luptă poartă
Duhurile împrejurul meu
Pînă învie Marea Moartă
Între infern și Dumnezeu

IHTYS

Pentru că-n oase are oseminte
Nu-l poți mistui fără luare aminte
Să nu-l înghiți dintr-o înfulecătură
Fără să bagi de seamă că-i făptură
Din mări și fluvii pînă să-l desnoade
Cît s-a sbătut în suliți și năvoade
Fript pe jar cît mai svîcnește încă
Cu răni cu tot pescarii îl mănîncă
Să nu le scape o fărîmitură
Au pus sub el altare și scriptură
Nu-i hrană peștele n-are sațietate
Să nu te saturi de eternitate
Pe cît mănînci și setea-i răscolită
În vin jertfa e desăvîrșită
Sîngele vărsat a ispășire
Pe osul căpățînii din iubire

HRANĂ

Mă satur cu pîine și cu vin
Să devin cît mai devreme hrană
Să pot fi mistuit întru divin
Pe cît voi fi găsit fără prihană

Iar că-mi place să mă-mpărtășesc
Din toate cîte sînt cu bucurie
E că-n taină uriaș doresc
Să mă dărui ție veșnicie

Să fiu mistuit cît mai curînd
Precum grîu-n pietrele de moară
Ca strugurii zdrobiți să mă frămînt
Pîine și vin să mă prefac în Țară

Iar semn că Logosul a început
În tihnă să mă mestece pe mine
E lacrima ce-ațîță nentrerupt
Focul încet al stingerii de sine

LACRIMĂ

Izvorul e în munți să poată să ajungă
Singur steaua s-o răsfrîngă
Dar cerurile să le-atingă toate
Oceanele-n deșert spînzurate
S-ajungi pe mări transfigurare
Ce uriașă-n lume lepădare
Să lași în urmă-n văi și pe coline
Rodnicia stingerii de sine

Cine rodește nu vei ști nicicînd
Marea ce-l cheamă sau izvor plecînd
Sau fericita întîlnire dintre amîndouă
Pe șes cosit în rubinia rouă
În lacrima ce ia ființă
Din cîtă este-n cosmos suferință
Și se prăvale-n ochi din nevedere
Să dau cîntînd în ea de Înviere

FRUMUSEȚE

Că frumusețea e nemuritoare
Ni se întinde marea la picioare
S-o aibă la-ndemînă fiecine
Pe cît o ia prin stingere de sine
Decît eu însumi duhu-i mai aproape
Ce spînzură pămîntul peste ape

PECETLUIRE

O zi i-a fost luminii îndeajuns
Din nimic pămîntul să-l fi smuls
Şi-n ziua şasea către înserare
Să-ngîne raiul chip şi-asemănare
Stea din stea să se aprindă
Cît poate-o săptămînă să cuprindă
Şase zile fiece orbită
Cît poate veşnicia să-şi promită
Să-şi stîmpere nestăvilita foame
La uriaşe vămi să se înhame
Şase zile totu-n devenire
Puteai cerşi adaos la smerire
În ziua a şaptea firea fericită
Imn a fost pecetluită

MICHAEL

Cu sabia de foc vîlvăitoare
Între pustie și paradis
Apără Logosul de profanare

La toate ușile de sanctuare
Să fie zi și noapte-ntredeschis
Acolo-s luptele hotărîtoare —
Răsăriturile de acolo vin
De la lacrima izbăvitoare
Între dezastru și divin

GABRIEL

Această făptură înaripată
Mireasma crinului de-apoi
Ce se lasă-n cosmos scuturată
Pe cît divinul crește între noi

Taina se mai tăinuie odată
Pe cît un înger e mijlocitor
În mormînt și pîntec sigilată
Icoana focului mistuitor

ÎNGER

Îngerul și el e plăsmuire
De la origini schimbător
Pentru că trăiește din iubire
Din iubire-a devenit nemuritor

Cum se hrănește din lumină
E-ngăduit să fie nevăzut
Pe cît sboară-ntruna și se-nchină
Mai ales în aripi a crescut

Ce-ar putea să vadă, să ascundă
Să-i rămînă de dorit
În dumnezeire se cufundă
Să predea din slava ce-a primit

JERTFA LAUDEI

Îngerii nu-s duhuri ei trăiesc din milă
Eternitatea și-o dobîndesc cîntînd
Trec dintr-un cer în altul ca *ochii* de *pe filă*
Și răsfoita carte n-o termină nicicînd

Nu înțelesuri le este dat s-ajungă
Pecețile rămîn unde-au întredeschis
Împrăștie mireasmă îndelungă
Destăinuind tot locul paradis

STAREA ÎNGERILOR

Imnică starea îngerilor este
Urcă de pe pămînt întruna și cobor
Oricîte scîrbe-absorb din omenire
Le mistuie ascensiunea lor

Oricît în slăvi s-ar nevoi s-ajungă
Să dărîme unde n-au zidit
Ceata îngerilor îndelungă
Nu predă decît ce-a vămuit

Îngerul smerită poticnire
Să răzbată răul nu e chip
Oceanele-n dezlănțuire
Le-ngrădește-o mînă de nisip

ISICHIA

Dragostea mea-i de-acum dezlănţuită
Nu pot de Tine-o clipă să mă înstrăin
Cum de aer viaţa este-ngăduită
Să mă sufoc e dat fără divin

Duhul nu-şi află liniştire
Cu aerul deodată dacă nu inspir
Mireasma paradisului în unduire
Pe cît iubirii-am devenit potir

Şi mă întorc de la risipă
Într-un ungher să pregătesc tăceri
Ce încap în fiecare clipă
Ardoarea nunţii
Sfintei primăveri

EXTAZĂ

În vis răpit ai fost
De puterea Logosului sfînt
Eternitatea violentează
Şi mărturisim cuvînt
Să deprind cu rîvnă în tăcere
Bucuria fără de amurg
Lacrima atinsă de-nviere
După care vremile se scurg

AURĂ

Noapte de iarnă necuprinsă
Candela lunii
Plutește aprinsă
Luna fără viață
Altă frumusețe o răsfață
Deșarta creatură
A dobîndit aură
Să ne-aducă aminte
Că-nvierea se dă
În morminte

PSALM

Din toată inima din tot cugetul și sufletul meu
Iubesc absoluta Ființă
Iar că aproape-o știu mereu
Oceane între noi de suferință

Cerurile albastre cortul lor
Peste mări întins peste zidire
De-aș fi cît nimicul de ușor
Etern voi fi găsit după iubire

Numai să rămîn răspuns
Chip și asemănare
Murind voi fi și mai expus
Învierii lui mistuitoare

IHTYS

Să rămîi viață nentrerupt
Oricîte valuri vin să te cufunde
Oricît te soarbe adîncul dedesubt
Nu-i unde-n tine moartea se ascunde

Svîcnet stelar cu ancora în nări
Să sîngerezi cu sulița în coastă
Pînă-și ridică luna de pe mări
Potirul plin cu suferința noastră

LUNA

Cu aurul se înrudește luna
Cu comorile este-n legămînt
Ele întreţin întruna
Ce împrumută celuilalt pămînt

Ce-au primit dăruie mai departe
Darul din dar se-ntoarce înapoi
Pînă se-alege-n lucruri fără moarte
Înfăţişarea focului din noi

LUNĂ PLINĂ

Iarăşi luna este plină
Cît de puţin sînt singur pe pămînt
Cînd moartea o să vină
Cereştilor să fiu plecat de mult

Aurul de dincolo m-ajunge
A Paşti miroase luna şi-a stîlpări
Logosul dezbrăcat de sînge
Se întoarce-acasă peste mări

Duhovnic pămîntului e luna
Îngenuncheat sub patrafir uşor
De nu vindecă pe totdeauna
Pregăteşte ceas isbăvitor

LUNA

Lucrarea lunii cît de îndelungă
Pe cer întreagă-o clipă să ajungă
Vreme își ia să se întrame
Şi tot atîta ca să se destrame
O clipă ține de perfecțiune

Iar că-n aceeași formă tot revine
E semn și ea că nu își aparține
Că pe cît se știe în slujire
Î se dă prilej de nemurire

C-a fost întreagă ține de-nviere
Fie-n creștere fie-n scădere
Să nu mai poți de răsărit apune
De-ajuns i-o clipă de perfecțiune
Lună plină peste mări străluce
Nu poți rodi în slavă fără cruce

IUBIREA

Nemărginit lăuntric se întinde
Celălalt tărîm duhovnicesc
Ce nu poate cugetul cuprinde
Prin iubire-i dat să-ntrezăresc

Într-acolo pașii mei mă poartă
De la o vreme nu mai e pămînt
Și pentru sămînța cea mai moartă
Cînd se-abate Duhul legămînt

Întunericul e izgonit din fire
Umbrele mai stăruie în vis
Nu e moarte unde e iubire
Totu-i devastat de paradis

LUCRAREA DRAGOSTEI

Că din iubire lumea e creată
Se vede după frumusețea ei
Că dragostea e implicată
În tot ce făptuim mai cu temei

Unde lucrarea ei se împuțină
Pustia se întoarce înapoi
Desființînd și casă și grădină
Se inculcă șarpele-ntre noi

IMN

Din somnul meu ai dobîndit trezie
Din coasta mea te tragi din rădăcini
Să te deștepți mereu în agonie
Cînd vei cerca de rai să te-nstrăini

Numai odată-atins de zămislire
Odată-n cosmos fost-am umbrit
De-ntind mîna după-nchipuire
Rămîne raiul otrăvit

NUNTA

Ne pregătim de nuntă zi cu zi
De intrarea prin îngusta poartă
Gîndul curat nu va pieri
Nici o faptă nu-i deșartă

Naștere și boli și suferinți
Sora moarte pregătire
Orfani și văduve și sfinți
Cîte sînt în cosmos cimitire

E limpede că va veni curînd
Nu-i îngăduită amînare
Că-s prea mulți ce nu mai dorm nicicînd
Îngropați în sanctuare

Pe pămînt nu mai e nici un loc
Nerănit de-o candelă de seară
Cîte lacrimi l-au hrănit cu foc
Perlă printre stele să răsară

Clopotele nunții se aud
Prea e zarea limpede și sfîntă
Cît ar fi acest pămînt de surd
Învierea-n cosmos îl frămîntă

FIUL MEU

Inceputul înțelepciunii frica de Iahve
Numai această frică este sfîntă
Celelalte toate-s omenești
Din cîte ne-nspăimîntă

De una să te îngrozești
Nu-ți pot spune clipa cînd se-abate
Mai ales în nopți sărbătorești
Porțile să-ți fie sigilate

Sigur să fii că nimeni n-a intrat
Că năvala nu e dinafară
Că hăurile spaimei necurmat
Din bezna inimii se desfășoară

Vine vremea fi-vei ispitit
Înainte steaua să apună
Să-ți rămînă timp de ispășit
Roagă-te pe rănile din mînă

IUBIREA

Să-ți pui viața pentru cel mai bun
Pe care îl cinstești mai mult
Nu-i o cale pentru fiecine
Să-ți pui viața însă pentru cel lovit
Făcător de rele în cetate
Unde nimic nu-i de nădăjduit
Te îngropi de viu din libertate
Aceasta-i măreție pe pămînt
Sublimul jertfei din iubire
Unde ținem de Cuvînt
E șansa pentru noi de nemurire

MEDITAȚIE

Vreme de aur trecerea pe pămînt
Pînă se mută totu-n amintire
Eternitate-i fiece avînt
Prilejuit în clipă de iubire

Nu se pierde nici un gînd curat
Nici un vis atins de bucurie
Și-n gînguritul într-un cuib uitat
Ce fericire cosmică adie

Nici o blîndețe nu este-n zadar
Nici o lacrimă de mîngîiere
Fiece mormînt este altar
Începînd cu noaptea de-nviere

FLOARE DE CRIN

Frumusețea-ți este îndeajuns
Cunoști că nu îți aparține
De-nviere dacă e pătruns
Răsăritul stelei peste tine

Pînă la sămînță să străbați
Ți-este-ngăduită viețuire
Și-n mireasmă dacă te abați
E mai mult c-un strop de nemurire

Și cu cît ai risipit pe drum
Și cu cît păstrezi pe mai departe
Pregătit e cosmosul de-acum
Să-ți rămînă-n urmă fără moarte

MIERLA

Mierla în extază cît o scamă
Cîntecul din ea
Subție cerul vamă după vamă
S-o poată paradisul străvedea

Cearcă vremea neumbrită
Printre alte cîntece sobor
Stingerea să-i fie hăruită
Zbaterea e foc mistuitor

Cu răbdare în înalta bucurie
Cîntec să devii desăvîrșit
Pulberea e dată să învie
Pe cît iubirea-n ea s-a răstignit

LUNA

În aur se lucrează-asupra lunii
Fiecare-amurg și răsărit
Pe talgerul perfecțiunii
Să sîngere în coastă e rănit

Și-aduce-n *taină* jertfa fiecare
Să devii în cosmos văzător
Cîte stele — sanctuare
Prefac lumina — foc mistuitor

ADÎNC DE NOAPTE

După trei nopți lunii pline
I se ia ardoarea înapoi
Sînt alte-n cosmos tainice lumine
Gata să se-aprindă peste noi

Să nu poată pune stăpînire
Creaturile numai ating
Vremelnicesc cu toatele din fire
Să ajungă veșnice se sting

HAR

Iubirea e suprema mîngîiere
Cea după Har întru-nviere
Și mîngîierile din fire
Aprind o clipă candela-n privire
Dar e dat întruna să dispară
Să nu rămîn pe dinafară
Orfani și văduve de azi pe mîine
Ținuți cu cealaltă pîine
S-o păstrezi nu-s pe pămînt hambare
N-o primești decît prin sanctuare
Harul în taină toate le-ntreține
Ce-l rîvnesc prin stingerea de sine

NUNȚILE

Nunțile la noi în sat
Sînt la fel ca o îngropăciune
Același e colacul spînzurat
Aceeași smirnă sîngeră-n tăciune

Părinți și frați și neamuri în pridvor
Descoperiți lacrimii făclie
Cînd sare-n țăndări de poartă un ulcior
Și steagul nunții intră-n agonie

Te smulgi din leagănul ce te-a născut
Într-o covată să te frămînți a pîine
În prohodul care-a început
Te-or duce pruncii-n țintirime mîine

Drumul e scurt o palmă de pămînt
Crengi nescuturate să rămînă
Rodnicia fără de pămînt
Atîță rănile-n cunună

DESĂVÎRŞIRE

N-are nevoie cosmosul de mine
Ființa lui Cuvîntul o-ntreține
Iar eu rostindu-l nu apune
Muntele și steaua-n rugăciune
E-n șuierul de brazi desăvîrșire
O presimt prin jertfa din iubire
Să nu se stingă jarul din tăciune
Suflu în el cu rănile din mine

NUNTĂ

Aceasta-i pacea sufletului meu
Că mă știu umbrit de Dumnezeu
Dacă un vierme-i îngăduit s-o spună
De ce sfiala-n mine s-o răpună
Rozei de-aș fi prilej de-mbobocire
Mi-aș stinge dragostea-n zidire
Fără să ia din umbra mea poruncă
Desfundă bradul smirnele din stîncă
Deslănțuind sub stele și sub lună
Amirosiri ce nu țin de țărînă
Se bănuie în taină ce se-nstrună
Cu melosul ce-n univers răsună
Cea mai umilă creatură
Cu Logosul a nuntă-n legătură

IUBIREA

Şi păsări iau o altă-nfăţişare
Cînd dragostea străluce-n zarea lor
Prezenţa paradisului mistuitoare
Preface-n stea pe orice muritor

Aripi de rînd încep să se desfacă
Din pulberea în purpuriu veşmînt
Oricît ar fi ţărîna de săracă
Transpare-n taină celălalt pămînt

Iubirii-i este-ngăduit s-arate
Cel din urmă-al firii neajuns
Este ieşirea din singurătate
Prin celălalt de paradis străpuns

SORA MEA IUBITĂ

Din dorurile cele mai profunde
Ești zămislită sufletului meu
Ca răsăritul lunii tremurînde
Peste oceanele lui Dumnezeu

Pe cînd dormeam în stare de extază
Din leagănele ultimului vis
În umbra foșnetelor de amiază
M-am deșteptat cu tine-n paradis

Iar să te pot de dincolo cuprinde
De pustie-am fost împrejmuit
După tine dreapta cînd se-ntinde
O prelungește lemnul desfrunzit

SEARĂ

Că-i eternă fiece creatură
O știm din cînd în cînd după aură
Au ceasurile lor iluminate
Cînd nu mai sînt decît eternitate
Nu trebuie decît să se strămute
Pe lacrimile milei nevăzute
Să li se-adauge durere
Să poată fi găsite de-nviere

MAREA

Nu-i atît luptă, marea
Nu lucrează
Să ia locul cuiva pe pămînt
E mai mare în ea împăcarea
Rămînerea-n leagănul sfînt

Șopotirea îi place mult
Legănată
Ca o pîine de jertfă ca un cuvînt
Lovește-n țărmuri marea
Să o ascult

MAREA

În fața mării cuvine-se tăcere
De nu te știi ajuns de înviere
Cum marea spre pămînt tot vine
S-o-ntîmpinăm cu stingere de sine
Pe cealaltă-n taină dăruire
Să se strămute-n Har din unduire
În ochii fripți pe jar de dimineață
Și marea și-nvierea se dezgheață

LUNĂ

Lumina lunii noaptea să o poarte
Murind se vede că-s fără de moarte
Cu lumina tainică pe față
Cînd voi fi găsit fără viață
Cînd în beznă astrul mort colindă
Lumina-i dat de el să se aprindă
Hăuri și goluri atîtea sînt în mine
Să unduie lumina ce mă ține
În crăpături adînc se va prelinge
Cînd va fi lipsă rănile mi-oi linge
Hrănește altul aceste văi deșarte
Cu ce-i rămîne lui fără de moarte
Pe cît de sine-ntruna se desparte
N-am lumină proprie știu bine
De-aceea moartea nu îmi aparține
Să mă văd de veșnicie ninsă
Altul îmi ține candela aprinsă

PERLA

Ulvinei

Să licăre pe fruntea împărată
I-această rană-n taină vindecată
Răbdarea îndelungă-n agonie
Găsită vrednică de-mpărăție
Nu poți scăpa de rană de la sine
Ci se absoarbe-n ce nu-i aparține
În casă nouă, neîncăpătoare
Rănește fruntea-ntru încoronare
Nu s-a găsit de frunte împărată
Decît această rană vindecată
Frumusețea să devină hrană
Din suferinți se-nfruptă și prigoană
O lacrimă atinsă de iubire
Împietrește-n perlă izbăvire

MAGNIFICAT

Fecioara nuntă nu cunoaște
Sămînța zămislirii nu-i
Să îl poată fiecare naște
Logosul în lacrimile lui

Originea seminței e-n lucrare
Fulgură din nou ca la-nceput
Pe cît făptura-n taină-i ascultare
O-ngreuie cuvîntul nevăzut

MAGNIFICAT

Sufletul se cade să rodească —
Numai trup ești încă nenăscut
Oricît cules e dat să prisosească
De-un mormînt pămîntu-i încăput

Văpaia crinului atrasă
În martie de sufletul virgin
Pînă ce-n aur umbrele se lasă
Zămisli-va Logosul divin

Două lucrări se-ntîmplă cu putere
Pînă la iarnă-n toate cîte sînt
Sufletul veghează-ntru-nviere
Rodnicia celuilalt pămînt

LUNA

În schimbare-i semn de tăinuire
În stingerea de sine e iubire
Oricît e luna de puțin întreagă
Vederii-o față nu și-o desleagă
O clipă-și lasă fața peste unde
Oceane după ea să se cufunde
Pe cît mai rar se-arată la vedere
Ținem la ea mai mult prin înviere
Prezența ei nu noaptea o alungă
Ci pîn'la ea lumina să ajungă
Să se știe-n cosmos nesmintită
Altei slăvi i-o față dăruită

LUNA

Numai trei zile luna nu-i de față
Pe cerul bolții dinspre noi
Numai trei zile sufletul îngheață
Pînă suna-va trîmbița de-apoi

În restul vremii luna e-n putere
În toate părțile pe pămînt
Fie plină fie în scădere
Oricît veni-va somnul de curînd

După trei zile-i înviere
Asta ne spune luna
Lunecînd peste păduri ca o părere
Și peste mare sîngerînd

ÎNVIEREA

Nu cum s-a-ntîmplat ci cum e vieţuită
Măcar de-un suflet pe pămînt
Poate fi-nvierea adeverită
În potirul veacului preastrîmt

Că zi de zi o cînt cu bucurie
În cosmosul în care-am fost svîrlit
Să-i fiu în clopot limbii liturghie
Pînă-l voi şti de moarte văduvit

Că fiecărui om ce-mi iese-n cale
Nu am ceva mai uriaş să-i spun
Decît să-i hohotesc în osanale
Că şi el de-nviere-i bun

Să-l îngrozesc o clipă să audă
Ce tot sugrumă-n el şi-a tot ucis
Şi-n lacrimile milei cînd asudă
Să-l ştiu ajuns în prag de paradis

Şi liberat să-l ştiu că nu se-ntoarce
Că de moarte fost-a isbăvit
C-a început în flăcări să se-mbarce
Pe nava cu catargul răstignit

EPIFANIE

Cum apa vine din pămînt
Să-mi poată deveni mormînt
Într-un ciubăr de la isvor umplut
E cufundat acest ulcior de lut
Hrănit cu pîine și cu vin și mir
Pînă devine pulberea potir
În beznele acestui vas preastrîmt
Fragilitatea-și spînzură cuvînt
Pe cît își pierde din grosolănie
Transpare trestie în agonie
Pe neclintirea apei cea mai pură
Se sbuciumă răsfîntă de aură
Și pe pămînt pe cît se-nrădăcină
Descoperă că pulberea-i divină

ESHATON

Nu sînt pe pămînt
Spini și pălămidă-ndeajuns
Creșterea-n Duh s-o zădărnicească
Nu ne aparținem complet
Celuilalt zi cu zi de-o viață
Pregătirea i-a fiecăruia grabnică
Nentrerupt îndelungă
Mult timp căutării s-a scurs
De nimic nu mă știu mai statornic
legat
Decît de ceea ce Eshaton întrezări-va
În clipa din urmă de trup părăsit
Snop de grîu copt pîinii menit
Să rodească

DOR

Iar de am un dor mai sfînt
Întreținut de milă și iubire
E ca-n icoana ceiluilalt pămînt
Să nu lipsească nici o-nsuflețire

De port povara unui singur dor
Ce mă mistuie-ntru umilință
E să nu rămîn nepăsător
La tot ce este-n lume suferință

Că-n bucurie ard nestrămutat
Că moartea n-are-asupra mea ultima
putere
Că și-n ungherul cel mai înnoptat
Nu e loc decît pentru-nviere

CRIN

Și crinul iar a-mbobocit
Are și el anume o solie
În corul creaturilor neistovit
Și ultimul venit învie

Corabia întîrzie în port
Mireasma crinului se-mbarcă
Pînă-nvia-va cel din urmă mort
Oceanele de taină o încearcă

AMINTIRE

Cît de puține în grija mea-s lăsate
Pe deal o turmă clopotul pe sate
Păduri și stele se țin de noi departe
Și cîte fi-vor dincolo de moarte
Pînă la groapă c-o lumină-n mînă
O însoțesc pe maica mea bătrînă
Cu jarul din cădelniță aprinsă
Pecetluiesc țărîna necuprinsă
Un pumn de grîu și vin o picătură
Și două vorbe spuse din scriptură
Și-o lacrimă în sat de mai rămîne
Trăim din ea ca focul în tăciune
Cît de mult e dat fără de mine
Să-și petreacă stingerea de sine
În jurul casei cît un strop de rouă
E o grădină dată pe din două
Într-un ungher icoana și leagănul la grindă
Și häiți de lupi în noaptea de colindă

ȚINUT ROMÂNESC

Că sînt iubit e marea fericire
Nainte de-a fi vrednic să iubesc
Că strigat din pulbere de Mire
De mii de ani de nuntă mă gătesc

Împodobit-am lumea cu-așteptare
Oriunde o clipă capul mi-l înclin
Rodnicia trece-n sanctuare
Pînă apa se preface-n vin

Casele în alb sînt văruite
Zi și noapte-ntruna învesmînt
Prunci și stele țară și ursite
Cu frumusețea celuilalt pămînt

LUMINA LINĂ

I-o candelă aprinsă în fiece făptură
Ce-o stinge adesea mila în aură
Să nu o bănui după-nfățișare
De lacrimile milei purtătoare
În vis și duh transpare-o fulguire
Din ce-i mai sfînt în fiece zidire
Ce liniște sfîrșind în veșnicie
Pe mări și munți și-n fulg de păpădie
Împăcarea sîngeră în toate
Să poată ține de eternitate

MIEZONOPTICA

Întreabă noaptea intră la Cuvînt
Miezul nopții tainica trezie
De nu te-acuză ceasul cel mai sfînt
De ce-ai fi bun de nu de veșnicie

C-un singur gînd nu pot să mă
împac
Oricît aș stărui în umilință
Să mor nu-i greu, avut sau sărac
Dar pierderea pe veci e cu putință ?

Boli și lipsuri stingerea-ntr-o zi
Nu își află-adîncă-mpotrivire
E nădejdea ce n-o pot smeri
Cîte sînt în cosmos cimitire

Numai gîndul că aș fi pierdut
Nu își află-n suflet împăcare
Oricîtă-i beznă de nestrăbătut
Stingerea de sine luminare

IERTAREA

Trupul iertării a înviat din morți
În iertare singura putere
Lunecă pe prapori și pe porți
Șarpele zdrobit a înviere

Otrava strînsă-n căpățîna lui
Din răul creaturilor din fire
Sfințeniei să poți să te supui
Pe stingerea de sine din iubire

Cerbul mănîncă șarpele-otrăvit
Însetat se-aruncă în isvoare
Pe lemnul suferinței pironit
Patru fluvii curg fără-ncetare

OMUL

De cînd mă știu am tot primit
Din dar în dar din bine în mai bine
Și-acum deodată-nvrednicit
De bucuria stingerii de sine

Împovărat de umbra unui nimb
Să fie oare cu putință
Fără să-mi ceară ceva-n schimb
Să mi se dea atîta suferință

Nu cer durerile să mi se ia
Ci înțelegerea deplină
Cînd bezna mă va-nconjura
Să nu mă tem c-am devenit lumină

ZUGRAVUL

lui Paul Gherasim

În aur și pămînt și ceară
Țăranul de zugrav e-ntruchipat
Încă o dată focul să doară
Nainte de-a fi totul sigilat

Iar atît-amar de oseminte
Pînă s-or preface în cuvînt
Relicvele să se păstreze sfinte
Ne trebuie transfigurat pămînt

NOAPTE

Florilor adînc mirositoare
Noaptea le e dată pe pămînt
După-ale zilei cupe jertfitoare
Ne-mpărtășesc cu ce-a rămas mai sfînt

Precum un schit în munți de
priveghere
Anevoios pe cărărui de-ajuns
De cu seară pînă la-nviere
Printre stele știe-se răspuns

Tuturor e dat să se deșarte
Să întoarcă-n aur sinea lor
În lumină și de ea departe
Timpu-i jertfitor

IUBIREA

Iubirea-i svonul minții în inimă prelins
Starea de har în cuget și voință
Rămîne în cosmos de necuprins
Ce rodește peste suferință

Arde-n ceruri Logosul întîi
Pînă o lacrimă-i cuprinde
Și oceanul mumă-n jurul lui
Potolește ce se tot aprinde

Purpuriu e ceru-n zori de zi
Și-n amurg tot jertfa-i încunună
Rănile să-nceapă a rodi
Se deschid în cealaltă mînă

PĂMÎNTUL

Sămînța dac-ajunge în pămînt
Află că trebuie să se întoarcă
Puternicia golului mormînt
Cu holde de aur o încarcă

Duce cu ea ce-ntoarce înapoi
A dobîndit ceva ce-i aparține
Misterul rodniciei fără noi
E altoit pe stingerea de sine

Pămîntul dă fără să ia nimic
Mă va pierde întru desăvîrșire
Pînă voi putea să mă ridic
Împovărat de-ntreaga omenire

O clipă fi-va vremea, s-a oprit
Nu mai răsare soare și apune
Eu nu voi fi decît desăvîrșit
Din fărîma pîinii ce rămîne

PĂRINȚII

Se țin bătrîni părinții mei de mînă
Se știu pe veci de-acuma împreună
Feciorii au plecat nepoții-s o grămadă
Umplu șura cînd se strîng să-i vadă

Nu au ieșit din sat mai niciodată
Decît pînă la fata măritată
Plecau în zori cu caii-ntr-o căruță
Tata și-un prunc și scumpa mea
măicuță

Și ne-ntorceam degrabă către seară
Pe-același drum bătătorit de țară
Și dincolo curînd la veșnicie
S-or strămuta ca oameni de-omenie

SAT

Mai mare-i cimitirul decît întregul sat
Mai mulți sînt duși decît rămași în viață
Și cerurile s-au mai strîmtorat
Și pămîntul s-a schimbat la față

Și isvorul care adăpa
Turme la rînd și sute de ulcioare
Abia mai poate-un suflet împăca
Din pumnul strîns c-o șoaptă de răcoare

Ocolul și el s-a împuținat
Și-n șură caru-ncremenit pe roate
Și la grumazul ieslei spînzurat
Rugina mîncă lanțurile toate

Mirosul oilor a mai rămas
În staurele transilvane ude
Și bocetele surde fără glas
Și buhăitul buhelor se-aude

Clopotul în turn a tot crescut
Cimitiru-ntreg să îl ajungă
Și leagănul în care m-am născut
Sub aceeași grindă să mă strîngă

CANA

Sat sărac cu garduri de nuiele
Putea un vînt să-l spulbere-ntre stele
Vița-n pridvor și-n bruma de grădină
Și pentru-o nuntă era prea puțină
Că nu au vin și nunta-i pe sfîrșite
Spuneau din prag cîntări încetinite
Și își mută privirea Lui solară
Și-a dat de vasele cu apă chioară
Și peste ape-ntinse în tăcere
Brațele străpunse de-nviere
Săvîrșind c-o lacrimă de Mire
Cea dintîi minune din iubire

PĂSTORUL CEL BUN

Numai cu cea din urmă oaie-n spate
Mă pot întoarce la eternitate
Cît mai bolește în pustie una
Umblu în noapte după ea ca luna
Tremur în cosmos pentru fiecare
Și pentru cea pierdută mai cu-nfrigurare
Cîtă vreme mai rătăcește încă
Spînzur de viu în fiecare stîncă
Doar m-ar vedea măcar că-i sînt aproape
Ca lacrima ce-i sîngeră în pleoape
Corăbii multe îmi vor da tîrcoale
Și s-or întoarce de aici tot goale
Să mă grăbesc să plec nu-i cu putință
Cît mai e încă suferință
Cît mai e unul gata să mă vîndă
Nu-l pot lăsa să lunece-n osîndă
Nainte de-a cădea în defăimare
Să fiu cu el din milă și-ndurare

TROIȚĂ

Absolutul nostru Triadă
Orbul din naștere e dat să vadă
Unul în trei la chip și-asemănare
După iubire-i fiecare
De unul singur ne deplină
Și-n doi e lipsă cel ce o să vină
Cînd trei nutresc o singură privire
De-ajuns i-o pîine pentru omenire
Firimiturile în coșuri adunate
Hrăni-vor neamuri în deplinătate

CIMITIRUL

Cimitirele la noi mai ales
Pe dealuri sînt așezate
În jurul bisericuței de lemn
Cu pridvor
Dintr-un sătuc pe vale
Ș-aici mai multe sate
Ca stelele în albăstrimea lor
Pe limba clopotului pe-nserate
Ne știm și noi în cosmos
Un popor
Oricît sînt crucile împrăștiate
Și iarba se îndeasă de cu spor
În altar ca în eternitate
Țin liturghie îngerii sobor

TROIȚĂ

Absolutul nostru Triadă
Orbul din naștere e dat să vadă
Unul în trei la chip și-asemănare
După iubire-i fiecare
De unul singur ne deplină
Și-n doi e lipsă cel ce o să vină
Cînd trei nutresc o singură privire
De-ajuns i-o pîine pentru omenire
Firimiturile în coșuri adunate
Hrăni-vor neamuri în deplinătate

CIMITIRUL

Cimitirele la noi mai ales
Pe dealuri sînt așezate
În jurul bisericuței de lemn
Cu pridvor
Dintr-un sătuc pe vale
Ș-aici mai multe sate
Ca stelele în albăstrimea lor
Pe limba clopotului pe-nserate
Ne știm și noi în cosmos
Un popor
Oricît sînt crucile împrăștiate
Și iarba se îndeasă de cu spor
În altar ca în eternitate
Țin liturghie îngerii sobor

COMUNIUNE

Cînd omul fost-a izgonit din rai
Şi vremile-nceput-au să se toarcă
Din pulbere i s-a-ncropit un strai
Să poată grabnic să se-ntoarcă

E numai colb împrăştiat puţin
Ca pe luceafăr fumuria zare
Pînă ce apa se preface vin
Pe lîngă trudă e şi sîngerare

Iar singur să nu fie-nstrăinat
Şi slava stelelor s-a îndurat
Să ia mereu prin stingere fiinţă
În acest veşmînt de umilinţă

Şi florile înmiresmarea lor
Pe cît pot întreagă să şi-o poarte
Ne va fi prin moarte mai uşor
Să ne ştim ajunşi fără de moarte

EPILOG

Ultimul cuvînt va fi iubire
Nainte de-a mă-ntoarce dintre voi
Acolo in albastre cimitire
Pînă la-nvierea de apoi

Voi deveni pămînt pentru o vreme
Dincolo de sori să mă ridic
Nainte trîmbițele să mă cheme
Ce fericire să ajung nimic

Mi se întinde-o punte de ieșire
Să mă smeresc de-a binelea și eu
Să-mi par o clipă șters din omenire
Nainte de-a-l vedea pe Dumnezeu

ANGELUS

Iar că te iubesc asta înseamnă
Şi cosmosul că e nemuritor
Că e nevoie de această toamnă
Şi acum şi-n veacul viitor

Şi de crini e neapărat nevoie
De miresme mai ales, de vînt
De corabia rămasă după Noe
Să strîngă creaturile de pe pămînt

Nimic să nu piară
Jertfa iubirii unde s-a depus
La lumina candelei de seară
Se aprind stelele de sus

LUNA

Sporește harul unde-i renunțare
S-ajungă dragostea mistuitoare
Prin iubire ni se deschid cu toate
Pe cîtă li s-a dat eternitate
Să nu rămînă-o parte neculeasă
Prin moarte e întoarcere acasă
Universu-ntreg îmi aparține
Pe lacrimile stingerii de sine

GRÎUL

Grîul s-ajungă pîine trebuie să moară
Singur întîi sămînţă în pămînt
Apoi zdrobit de pietrele de moară
Este atras ca jertfă de cuvînt

Cernut în nopţi întru frămîntătură
Închis ca leş pe jar într-un cuptor
Şi printr-o pîine pe-o firimitură
Devine-n cosmos foc mistuitor

Că se zdrobeşte-ntruna şi împarte
Că-n dăruire-şi are început
Îl caută întruna sora moarte
În spicul gol de seceriş trecut

CLEPSIDRĂ

Numai iubirea singura rămîne
Să sporim în ea cîte puțin
Averea noastră fără stricăciune
Apa la nuntă prefăcută-n vin

În iubire-i loc și pentru moarte
Grăunțele într-un ulcior
Fac să răsune cealaltă parte
Pe urma focului mistuitor

ȚĂRÎNĂ

Și țărîna este cîntătoare
Și în ea sînt laude-ndeajuns
Tot ce rodește nu mai moare
De-nviere-i cosmosul străpuns

Și de-aceea-s plin de fericire
Pămînt fi-voi pururi viu
Nu-i loc decît pentru iubire
În mormîntul ce-a rămas pustiu

DURATĂ

Iar că iubirea mai poate să vieze
E sigur semn că totul nu-i pierdut
În umbră de căpițe la nămieze
Miroase-a rai ulciorul neînceput

Nu ni s-a dat să învîrtim planete
Să născocesc în haos cîte nu-s
Pe urma lacrimei încete
De sori și stele fi-voi mai presus

Numai să am răbdare-n priveghere
Milă în jertfă sare în cuvînt
Prin iubire țin de înviere
De mireasma celuilalt pămînt

MACUL

Cînd n-are verdele ce mai cuprinde
Şi ceru-i greu în multe cît sînt
Cea mai fragilă dintre flori şi-aprinde
Ardoarea purpurie pe pămînt

Prin holde picurat pe bărăgane
Mai uşor ca lacrima-n priviri
Cum candelele-n'vie la icoane
Sîngele de sfinţi şi de martiri

MATER DOLOROSA

Fecioara cu pruncul sînt de-ajuns
Acest pămînt în veci să fie uns
Printre sori să lunece și printre stele
Să-l poată ascunde lacrimile mele
Fecioara pururea imaculată
Și mama Mirelui îndurerată
Amîndouă o singură făptură
Lacrima prelinsă în aură
Icoana ei în fiecare casă
Fecioara mamă ce va fi mireasă
Ceva mai sfînt trecut prin suferință
Universului nu-i stă-n putință
Cîte stele fost-au călătoare
S-au oprit cu magii din lucrare
Ce pribegie-n cosmos îndelungă
Pînă la ieslea pruncului s-ajungă

PARADIS

Din milă raiul nu e pe pămint
Să nu fiu pelerin pe dinafară
Ci-n Duh lăuntric paradisul sfînt
Se tăinuie pe cît se desfăşoară

Să nu mă amăgesc c-aş fi ajuns
Că-mi poate fi oricum la indemină
Acest pămînt de suliţe străpuns
Preface-n vin sudoarea din ţărînă

LUCRARE

Paradisul este foarte strîmt
O geană de grădină în pustie
Şi să-l extind cît poate fi pămînt
Plug mi s-a dat și bruma de soție

Numai modelul mi s-a-ncredințat
Iar pînă-n hăuri lumea-i nelucrată
Pe cît mă știu din leagăn împărat
Pe-atît prin trudă frunte-ncoronată

GEBUNDEN-FREI

Trei părți de apă una de pămînt
Și sufletu-i de-atîtea ori mai mare
După chip cît o icoană sînt
Ce fără margini după-asemănare !

CRĂIȚE

Surorile crăițe-au dat în floare
În plină vară e sorocul lor
Cu-ntîii struguri puse pe altare
Tînjesc după cuvînt isbăvitor

Căci după ce-s ajunse de-nflorire
Și s-au pătruns de aur și de vînt
Lujerul i-atîta de subțire
C-abia le ține umbra pe pămînt

Cupola uriașă s-o susțină
Să nu se prăbușească în abis
Jertfește Logosul Lumină
Amiros curat de paradis

ORIGINE

Din pămînt roșu din pămînt virgin
Nelucrat de ploi și de brăzdare
Să nu pot prinde rod fără divin
Să nu mă satur fără sanctuare

Din pulberea pămîntului sticlos
Nainte de-a fi sori și stele
Fost-am cules ca jertfă de prinos
Încoronat în cosmos fără ele

Doar cerurile sînt mai vechi
Decît mine cu o tresărire
Să-mi răsune veșnic în urechi
Cel ce este fără amintire

Decît lumina creată-s mai bătrîn
Nici de beznă să nu-mi fie teamă
Cît va fi intr-însa să rămîn
Ea pînă la urmă se destramă

Din pulbere din tot ce-i mai puțin
Din sterpiciunea fără udătură
A trebuit ca zvîcnetul divin
Să-mi dea avînt pentru frămîntătură

Numai prin el să pot să îmi lipesc
Talpa de mări și coasta de muiere
Și să fie pruncu-mpărătesc
Și să țin cu el de înviere

EPITAF

Pentru că s-a uitat cu milă
La un căluț snopit în bătăi
Pentru că unei bătrîne ce se
Aruncase în lac fugind din azil
I-a întins un cuvînt de salvare
Pentru că-n sanctuarul inimii sale
L-a iertat pe cel mai aprig vrăjmaș
Pentru toate acestea și mult mai mari
Decît acestea pe care nimeni nu le-a știut
Pentru că le făptuise la nevedere
El n-a murit, ci numai doarme
Pînă la înviere

ÎNVIEREA

Nu mai este moartea la putere
Giulgiuri rămase goale în mormînt
Pămîntul sfîşiat de înviere
E vindecat de celălalt pămînt

De-acuma vieţuirea-i libertate
Frica de moarte-a dispărut
Străvezi umilă vietate
Paradisul care te-a-ncăput

E-atît de sigur că nu mai este moarte
Că voi pleca de-aici fără să mor
Mă-ntorc la tine mamă de departe
Cu Fiul tău la chip nemuritor

MAREA FAMILIE

Povestea telurică a dumnezeirii
O adeverim noi pe pămînt mai ales
Cei cu prunci mulți săracii omenirii
Cei ce semănau după fiecare cules

Cei ce ne creștem unii pe alții
În aceeași hăinuță astăzi și ieri
Ce știu de asta pe lume bogații
Cei ce-și omoară vlăstarii-n plăceri

Seara la cină cu toții strînși roată
Domnul hrănește flămîndele guri
Ardealul nu va pieri niciodată
Tata rostește cuvînt din scripturi

Și la grindă nuielușa se svîntă
Și candela-i aprinsă-n ungher
Țara e veșnică unde familia-i sfîntă
Nu ne temem de nimeni sub cer

Multe-au trecut peste noi și-o să treacă
De cele cerești însă nu ne-am dezis
Cît va fi-n Duh seminția noastră săracă
Sîntem și noi ajunși de paradis

IMN

Ne pregătim încet de Înviere
Acesta este rostul tuturor
Mai ales prin jertfă și durere
Înaintezi ca fulgul de ușor

Harul numai să-l păstrezi aproape
Se dăruie pe cît este primit
Tremură columba peste ape
Cît ai fi izvor de tăinuit

Ne depărtăm din ce în ce de moarte
Pe cît cunoști c-aproape te-a înfrînt
Cînd o lacrimă ne mai desparte
Se străvede celălalt pămînt

STRIGĂT

Vreau să rămîn copil să redevin copil
Să n-am cu voi bărbații de a face
Mai bine cerșetor umil
Între îngeri și dobitoace

Nu-mi place gluma voastră să devin stupid
Să vorbesc de rău să-mi pară bine
În numele copiilor desfid
Această morgă-a morților din mine

CANTICUM CANTICORUM

Se caută, se bănuiesc
Este de-ajuns că se întrezăriră
Că amiros duhovnicesc
Unul în altul răstigniră

Aievea ca în vis şi-au apărut
Din creştet pînă în picioare
Cîte vor fi pustii de străbătut
Au rănile în tălpi mistuitoare

Să nu îşi dea odihnă pe pămînt
Unul pe altul să se-ajungă
Cosmosul să le rămînă strîmt
Agonia este îndelungă

BUCURIE

lui Ilie Cleopa

Cea dintîi minune-a lui Iisus
Fost-a săvîrşită la o nuntă
De la veselia noastră-n sus
A adaos bucuria sfîntă

Nu la jale s-a lipit de noi
Ci s-adauge la bucurie
Ne-ntorceam prea grabnic înapoi
Cu un spor mereu de sărăcie

Vinul era silnic pe pămînt
Mai degrabă dat să pustiască
Trebuia din apă şi cuvînt
În potirul jertfei să se nască

De-nsetarea cea mai de nestins
Unde vinului nu-i sta-n putere
Logosul din milă s-a atins
S-a lăsat văzut ca Înviere

IUBIRE

Aceeași dragoste mistuitoare
Împinge cosmosul întru transfigurare
O lacrimă din milă ia putere
Fără odihnă pînă la înviere

Că te iubesc nu-ți fie teamă
Te voi atrage vamă după vamă
Unul în altul ne vom pierde
Precum coroanele-s pădurea verde

După o ploaie repede de vară
Picături de frunze înfioară
Licăre pe frunte și bărbie
Și-ntr-o poiană mirii de bucurie

•

În genunchi lîngă-o tulpină ruptă
Simt Dumnezeu în ei cum se înfruptă

CASA

Corabie și casa mea
De-o legănare dusă fără nume
Cu prunci și griji și suferinți în ea
Înaintăm spre cealaltă lume

E prea strîmtă ca să stăm pe loc
Prea fragilă printre-atîtea stele
Cu pruncii-n leagăn noaptea lîngă foc
O lacrimă ne scurge printre ele

Cîte sînt necazuri și nevoi
Cît e calea de primejdioasă
Logosul de veghe între noi
Fără jertfă-n cosmos nu ne lasă

Să știm că vom ajunge în curînd
Că sîntem la cea din urmă vamă
Pe catargul spînzurat în vînt
Șuieră a șarpe de aramă

IUBIRE

Împăcarea-i luptă foarte grea
Pînă să pună-n suflet stăpînire
Să se lepede de sinea sa
Și inimă și cuget și simțire

Nu poți vesti pacea celuilalt
Cîtă vreme-n tine-i vălmășie
Cît ți-ar fi cuvîntul de înalt
Simt și surzii că e vorbărie

Făptuirea omul bun și blînd
Știu cîte ceva despre-mpăcare
Frumusețea celuilalt pămînt
Un Copil o-nclină sub picioare

Unde suferit-am cel mai mult
Nu poate nimenea să ne-nstrăine
Împăcarea-n cele cîte sînt
O-ncunună stingerea de sine

NOAPTE

lui Ioan Constantin

Doarme pruncul c-un iepuraş de lînă
Mînuţa dreaptă-i ţine căpătîi
Stelele-n cer şi razele de lună
La ce se-aprind de nu de dragul lui

Ce poate cosmosu-n desfăşurare
Ocroti mai delicat şi sfînt
Nici îngerii nu rabdă-nfăţişare
Cînd să-l admire au pogorămînt

Acest pămînt e sigur că se ţine
De cîte sînt mai trainice ţîţîni
La candelele stingerii de sine
Icoana Maicii cu pruncuţu-n mîini

PRUNCUL

Căldura pruncului e ca o mană
Vine pe lume cu nimic al lui
Culeș în pumni — lacrimă-n
năframă
Se va răci ca steaua mai întîi

Iar plînsul este dat să-l ocrotească
Pe cît va plînge mai istovitor
Va-ncepe sufletul să dogorească
Pînă se naște trup nemuritor

PRUNCUL MEU

Nu totdeauna dragostea se spune
Pruncuțul meu în somn este de-ajuns
La candela aprinsă rugăciune
Să-l pomenesc Părintelui de sus

Cereștile las să-l învelească
Mai ales cînd doarme fiul meu
Cînd obrăjorii-ncep să dogorească
Știu că e-n preajmă bunul
Dumnezeu

Și pot să ies în liniște afară
Să mă sustrag lumeștilor puțin
Pînă se crapă zorile de vară :
Sînt cuprinse toate de divin

LUNĂ PLINĂ

Puterea lunii regăsită iarăși
Nu poți dormi copilul meu de ea
Parcă absoarbe somnul de pe lume
Să poată cerul gol a te cerca

Pămîntul parcă este-mpins deoparte
Ca de vîntoasă galbenele foi
Ceva venind ca foarte de departe
Așază-o mască rece între noi

De-ar fi doar luna ne-am putea ascunde
Dar soarele într-însa-i cuibărit
Un plod de aur care se extinde
Obositor de sacru și smerit

LUNA

Luna se plăsmuiește pe cer de soare
Cînd între ei pămîntu-a dispărut
Așa și eu voi fi înfățișare
Cînd se va stinge Patria de lut

În brațe voi cădea la sfîntul soare
Fără să-ntorc privirea înapoi
Pînă pe-o lacrimă de îndurare
Pămînt nou va crește între noi

LUNĂ NOUĂ

Conturul lunii-ntreg de la-nceput
Să știi în altul ce-i de străbătut
Lumina arderii de sine
Să vremuiască-n alții se cuvine
Ca să rămînă jertfa roditoare
E lună-n creștere și renunțare
Luna-i umbrită peste cimitire
De-o văpaie fără mistuire
Să nu se sfarme blînda creatură
O-nsuflețește-n brumă de aură
Din împrumut se-alege in tăcere
Un spor de slavă pînă la-nviere

IEREMIA DIN VALAHIA

Alții pe împărat îl căutau cu daruri alese
Cu aur de preț pe cai învățați
Cu lacrimi de pe obrazul pădurilor culese
Unul sosea cu desaga pe jos din Carpați

Cu șuierul brazilor sfîrtecat de furtune
În aceste perle de plîns împietrit
Să ia din jarul rănilor din mîne
Mireasma milei ce le-a zămislit

Şi s-o întoarcă în potir acasă
Pe cît ajuns-a-n inimă altoi
Lacrima de rana lui culeasă
S-o predea pădurilor napoi

ÎNSUFLEŢIRE

Sufletul e partea cea mai grea
Încredinţată omului s-o poarte
Sà-i mistuie făptura sa
Să desbrace cosmosul de moarte

Te fericeşte-nflăcărarea lui
În somn şi-n vis în stare de trezie
Iar că n-ai capul unde să ţi-l pui
E numai lipsa de vremelnicie

Cînd istovit adesea întristat
Te doare cuget şi nădăjduire
E semnul sfînt că sufletu-a muşcat
Otrăvindu-te-ntru isbăvire

Cînd eşti din toate părţile-ncolţit
Şi-ncep păreri de rău să te deşarte
Şi-i paharul mai de tot golit
De mormînt vecia te desparte

IUBIRE

Soția mea iubita mea iubită
Din Paradis mi-ești dăruită
Iubirea noastră-n rai întemeiată
N-o poate stinge nimeni niciodată
Cum se lipește de oceane luna
Eram uniți în rai pe totdeauna
Nu m-am aprins de tine prin cădere
Să nu te stingi în urmă de durere
Cîte nevoi ne-au însoțit pe cale
Nu m-au pierdut din zîmbetele tale
Oricîtă îndura-vom suferință
Sîntem în doi o singură ființă
Pînă vom trece dincolo cu bine
Pe lacrimile stingerii de sine

IUBIREA

Iubirea-i grea și pomii se-ncovoaie
Cînd vremea rodniciei a sosit
De dincolo de stele vîlvătaie
Rodește-n noi pămîntul fericit

De-aceea lacrima îmi este dată
Povara ei în taină să o port
S-o-mpart prin cununie cu o fată
Și cu mormîntul fructul cînd e copt

MAMA

Ca ofrandă să le faci pe toate
Asta-ți repeți în fiecare zi
Cînd speli și calci și rabzi pe săturate
Și ostenită-abia poți adormi

Pruncii-s mulți hăinuțele rămase
Altuia mereu se potrivesc
Sînt mai calde pe cît par de roase
Pruncii mamii din iubire cresc

Unde lacrima e lucrătoare
Nu mai poate nimeni profana
Pe cît fi-vei frunză-n tremurare
Ții prin har de cea mai sfîntă stea

Fiece privire, mîngîiere
Să le-atingă mila pe pămînt
Asta-i tot și fi-va Înviere
Unde jertfa s-a făcut cuvînt

IMN

Unde este Duhul în lucrare
Pacea iubirea bucuria sînt
Nu ca podoabă ci-ntru ființare
De zi cu zi în faptă și cuvînt

Clipa-i pătrunsă de eternitate
Fiece floare — rai cuvîntător
Cei ce flămînzesc după dreptate
Cei curați cu inima, ferice lor

ALTOI

Ziua începe de la renunțare
Prin lumină ținem de pămînt
Cu cît ființa mea-i mai roditoare
De dincolo-i de toate cîte sînt

Ce este dat să-nfăptuiesc mai bine
E-ngăduit pe cît devin altoi
La candelele stingerii de sine
Se prelinge Dumnezeu în noi

MARTIE

De-acum mai ales pe lîngă ape
Bine-i să ajungi cît mai curînd
Pe unde-ncepe via să desgroape
Amiros curat de nepămînt

Crengile de sălcii se înmoaie
Pînă-n prag la sfinte sărbători
Şi pe cît se înteţeşte-a ploaie
Curcubeu se arată printre nori

Ciripit de păsări tămîiază
Dinspre miazăzi şi răsărit
Pînă cerul cade în extază
Faţă de pămîntul înflorit

CIREŞ BĂTRÎN

Cireș bătrîn după înfățișare
Demult coroana s-a desăvîrşit
Pe an ce trece mai încărcat de floare
Cîștig va fi și moartea negreşit

Trunchiul sbîrcit şi creanga noduroasă
Dar ghemotoace florile sobor
Din cită-nmiresmare ni se lasă
Refacem raiu-n calea tuturor

Să dispară nu e cu putință
Strămutare mai în nevăzut
Cu cît e adîncirea-n suferință
Abia s-aducem roadă-am început

VIȚA-DE-VIE

Pomul cunoașterii rămas din paradis
Pe dealurile sărăciei noastre
Unde o zare s-a întredeschis
Îi-nvlăstărește sulița în coaste

Să poată pogorî focul ceresc
Pe pămînt o vreme să rămînă
Moaștele acestea trebuiesc
Dezbrăcate-n sînge de țărînă

Unde sămînța ei nu s-a stîrpit
Unde butucul ei se mai încioată
Oricît e șarpele de otrăvit
Spînzură-l călcîiele de piatră

Hrana viței este sfîntul grai
Fără el lucrăm sălbăticie
Dă-mi mîna prea iubita mea și hai
S-auzi în cosmos vițele-de-vie

VIȚA-DE-VIE

După arac vița bolește
Nu se poate dezlipi de lut
Pe cît e-n creștere se frăgezește
Se întoarce după început

Vîrfurile dau în floare
Și-nflloririle-n amirosiri
Și rămîne pentru înălțare
Umbra stinselor priviri

Și din ele-n taină se-nfiripă
Celălalt tărîm mai roditor
Svîcnetul de fiecare clipă
Sîngeră a foc mistuitor

LOGODNĂ

Mă leg de tine ca soarele de lună
Prin acest inel prea strîmt
Nu mă leg de carnea de pe mînă
Ci în Duh pe veci de osămînt

Să te strîng în brațe cu putere
Îți voi ține-n cosmos de urît
Cît ești de albă pe genunchi și gît
Pînă vom da-mpreună de-nviere

Te voi duce să te vadă luna
Printre holde mari și printre plopi
Și din zarea lor pe totdeauna
În lacrimile mele să te-ngropi

DIAMANT

Materia devine mai deplină
Fără să ia ceva de la lumină
Se-ntrepătrund fără împreunare
Inavuțind ce nu au fiecare
Lumina-i alta după ce se frînge
Sie însuși nimeni nu-și ajunge
Mai albastră sîngeră-n scînteie
Materia fecioară și femeie
Pămîntul printre stele se frămîntă
Ca dar menit cereștilor de nuntă

NUNTĂ DE ARGINT

Cu coroanele cununiei pe frunți
Pe cît fost-au de mucenicie
Printre stele făclii și preoții munți
Te voi urma iubita mea soție

Căsătoria-i taină din Înalt
De dincolo de rău și bine
Raiul îți fulguie în celălalt
S-ajungi în el prin stingerea de sine

Să joci și tu ți-a fost îngăduit
Odată-n jurul sfintelor altare
De cetele de îngeri străjuit
Pe osemintele din sanctuare

Și-am să mai joc odată nentrerupt
Cu tine scumpă soața mea de mînă
Pe cît de dragul tău am să mă lupt
Să rămînem jertfă împreună

MĂRGĂRITAR

lui Ioan Caraza

Poate pe cer să nu mai fie stea
Numai lumina lor întîrziată
Astfel și tu pînă vei învia
Iubirea fi-va bolta înstelată

Doar iubirea nu va conteni
Lumina ei născută în durere
Pămînt și ceruri n-o pot istovi
Lacrima de Înviere

MAMA

A venit măicuța să ne vadă
Pe copii și pe nepoți cuminți
Cu aceeași veșnică desagă
Plină de lacrimi și de suferinți

Cu o pîine uriașă-n brață
Îmbrobodită-n făurar
Cu Ardealul frămîntat pe față
Și cu busuioc pentru altar

Ochii cufundați de priveghere
Sub o frunte devenită scut
Nu e loc decît pentru-nviere
În această candelă de lut

Nu mai are mama în privire
Decît icoana unui singur gînd
Împăienjenit de-o presimțire
Că vom da de paradis curînd

Că vom fi de-a pururi împreună
Cei ce-am fost cu ceilalți de-apoi
Asta dorește mama să ne spună
Că e moartea moartă între noi

BRAZI

În coroană vremile descresc
Fără să ia din verde-o picătură
Cresc mușchi pe piatră brazii-și lămuresc
În roua stîncilor statură

Semeția lor să o înfrunți
Îți trebuie de vultur rotocoale
Cum rabdă ape de sub munți
Și către stele piscurile goale

Ca trandafirii sînt ispășitori
Și-n piatră e prilej de nemurire
Imne vă scriu din milă și iubire
Mi-e milă de voi creaturi surori

BRADUL

lui Constantin Galeriu

Curajul bradului de a rămîne drept
Oricît de strîmbă-i stînca și de seacă
Lacrimile șiroind pe piept
Cu suferința lumii se îmbracă

De mic se știe într-un singur strai
Ce-l tot cîrpește și îl tot întinde
Și prin spărturi te poți uita în rai
Cînd steaua-n vîrf pe cruce se aprinde

MESTEACĂN

Mesteacănul înseamnă biruință
Din creștet pînă la pămînt
Prin răni s-a vindecat de suferință
Muiat în albul Spiritului sfînt

Din vîrf pînă-n țărînă se îngroașe
O ardere ce nu este a lui
Și se jupoaie-ntruna s-o înfașe
Pielea de pe șarpele dintîi

PLOPUL

De la vîrf pînă la rădăcină
Cutremurare-i plopul neîntrerupt
Fie că-i noapte fie că-i lumină
Ține de vîntul de la început

Pe cîte frunze e zdrobit de sine
Tot pe atîtea cerul l-a străpuns
De-aceea-n umbra lui e-atît de bine
Și te socoți de Duhul Sfînt ajuns

SFÎRŞIT DE TOAMNĂ

Oricît e toamna fără de sfîrşit
Pînă la urmă iarna se arată
Acest pămînt în cosmos dezgolit
Rămîne fără moarte înc-o dată

Mai ales de ea s-au scuturat
Livezi păduri şi stele pe coline
Cimitirelor din fiecare sat
Învierea tainic aparţine

IMN

După pămînt e primăvară
După vreme încă făurar
Semințele să învieze iară
N-au dezlegare de la sanctuar

În mirosul de smirnă și tămîie
Nu li s-a tras în beznă sub călcîi
Semințelor de goruni și de grîie
Văpaia focului dintîi

N-au fără el de ce să se apuce
Cosmosul le este mult prea strîmt
Spinii trandafirului pe cruce
Sîngerează celălalt pămînt

GHIOCEI

În pădure ghioceii încă o dată
În toată slava lor au apărut
Aceeași sbatere imaculată
Reia miracolul de la-nceput

Trei pleoape albe peste potirul verde
Și-un limb de aur clopotind ușor
Pămîntu-n cosmos n-are cum se pierde
Î-un ghiocel in vînt tremurător

Peste zăpezi și peste frunze moarte
De dincolo de stele picurat
De n-ar fi fost Cuvîntul să-l deșarte
Cum să ajungă-aici imaculat

Că drumu-i lung și unde-i dat să vină
Își țin întruna creștetul în jos
Cum lacrimile-n taină se înclină
Transfigurînd pămîntul cuvios

MUGUR

Cît de ermetic închis pe dinafara
Fiece mugur cu platoșe de fier
Fără poruncă n-are cum s-apară
Însîngeratul plisc de giuvaier

Trebuie întinsă potrivire
Între voința cea de sus și jos
Ca să se-ntîmple-n creangă-nmugurire
În potirul florii amiros

LALELE

Lalelele ce cînt le-mprejmuiesc
Că au curajul să înmugurească
De n-ar simţi ceva dumnezeiesc
La ce boboacele să mai plesnească

Să facă loc luminii-n cuibul lor
Şi bucuriei mele păciuire
Se clatină pe lugere sobor
Cutremurate-n zori de nemurire

Mai ales spre stele se întind
Pînă cînd de ţărnă se-nstrăină
După ce din rouă le cuprind
A clopote se-ntorc spre rădăcină

Pe cît de scurtă-i vieţuirea lor
Ceva se-ntîmplă a eternitate
Cine-ar lăsa potirul jertfitor
Cu-atîta aur în singurătate

LALELE

Pe Alfa și Omega zi de zi
L-închipuie lalelele în floare
Chiar dacă-i dată scuturare
N-au în slavă cum sě ofili

Și tu de-a pururea vei fi
Unde-i durere-i și-ndurare
Totu-i să știi în renunțare
Că din iubire nu putem pieri

PLOAIA

Vine ploaia să fecundeze pămîntul
Acesta-i rostul ei prescris
În deşertare Cuvîntul
Să işte crîmpei de paradis

Fulgerele de o clipă
Trăznetele le-nspăimînt
Apoi din ape se-nfiripă
Frumuseţea celuilalt pămînt

IZVOARE

Pornesc izvoarele la vale
De la cerești își află început
Oricît vor fi străpunse de nămoale
De dincolo de stele-au apărut

Oricît vor fi-ndelung șerpuitoare
Și otrăvite șopotele lor
Dumnezeiesc e rîul la isvoare
Ca să rămînă foc mistuitor

NUFERI

Ce splendoare apelor se lasă
Din adîncuri frunze se deșir
Și pe verdele întinsă masă
Bobocește nufărul potir

De cum crapă zorii în extază
Se deschid în aur preacurat
Și pe cît lumina-i cercetează
Din nămol se știu că au plecat

ROZE DE RUSALII

Sînt mai înalte-n lujer fără spini
Şi mai bogate în desfoliere
Suferinţei nu-i sîntem străini
Prin iubire după înviere

Nu se apără de nicăieri
Ocrotite-n taină dinafară
Pe căpăţîna stinselor dureri
Fragilitatea poate să răsară

OMIDĂ

Umila șubredă făptură
De nimenea știută pe pămînt
Harul iubirii i-l procură
Paradisul din cuvînt

Iubirea-i grea și nu se cere
De la sine s-o desăvîrșesc
Ci străpuns de milă-n neputere
Sînt iubit să nu mă-mpotrivesc

După natură se crește
Din pulbere se-ncheagă un ulcior
Dragostea desăvîrșește
După har vei fi nemuritor

FLUTURE

Tot omidă-i fluturele dar mai puţină
În tîrşîitul ei care s-a-nchis
Şi i-a crescut în spate de lumină
Ceva ce-aduce a uşi de paradis

Mai mult svîcneşte decît sboară
Tot de ţărînă ţine mai uşor
Va trebui ca fluture să moară
S-aştepte-n Duh aripi de sburător

TRANDAFIRUL

Spinii trandafirului sînt înafară
Cosmosul a fost rănit întîi
Şi apoi lăuntric începu să doară
Şi revărsă mireasmă rana lui

Să nu se poată de la sine frînge
Să nu se lase strămutat uşor
Nainte de-a pătrunde pîn' la sînge
Să devină foc mistuitor

FLORII

Ir fiecare primăvară
Trandafirii-o iau de la-nceput
Rădăcina-i milenară
Nu-s înfloriri fără trecut

Cît e dat să se întîmple toate
Desfolieri și veștejiri
În picătura de eternitate
Ce sîngeră cu roua-n trandafiri

MAI

Goi par pomii după înfloriri
S-au dus frumusețe și amirosire
Cresc umbrele ca albul din priviri
Pătrunse de milostivire

Desăvîrșirea frunzelor întii
Coroane de foșnete-ncărcate
Cerul apoi răcoarea umbrei lui
Prilejuiește-n fruct eternitate

OUL

În ce formă fragilă e strîns
Ceea ce trebuie să rămînă
Lacrimile de plîns
Mările de lună

Pe cît de perfectă e fragilă
Să te știi pe dinafară-nvins
Să nu poți atinge fără milă
Zămislirea celuilalt cuprins

FLORI

Pe lîngă muguri mai este îndeajuns
Loc pentru nădăjduire
Veni-vor florile pe rînd
Să ne-amintească desăvîrșire

Și numai de la ele-n sus
De la primirea harului deplină
De rodnicie poate fi răpus
Acest pămînt în cosmos de lumină

TRANDAFIRUL

Apărut-au iarăși trandafirii
Cu mireasma lor din paradis
Cămările de taină ale firii
Se tăinuie pe cît ni s-au deschis

Multe sînt florile dar trandafirul
E dintre ele cel mai în cuvînt
Pe mii de limbi înflăcărat potirul
Împărtășește celălalt pămînt

FLORI DE VARĂ

Vara florile cresc mari
Înalte în tulpină arboroase
Clatină clopote între stejari
A rai pînă la vulturi amiroase

Se tot îndepărtează de pămînt
Sînt ale lui numai prin rădăcină
Semințele s-ajungă osămînt
Leagănă mireasmă și lumină

VARĂ

Nu florile varsă miros de-acuma
Ci osemintele ce nu mai sînt
Florile numai încoronează huma
Cu-nflăcărarea celuilalt pămînt

De-aceea stelele se țin departe
Să fie la-ndemîna tuturor
Acest pămînt în cosmos fără moarte
Desăvîrșit de taina lor

POM RODITOR

Întreg pare gătit de nuntă
De la lumină multe a deprins
Încremenit așteaptă noaptea sfîntă
Să dăruie din cîte l-au învins

Vine toamna întru scuturare
Rămîi mult și în puțin
Între dăruire și-ascultare
E locul larg gătit pentru divin

FRUCT

Este-al pămîntului pînă e verde
Pînă muguri s-au întredeschis
Apoi îl tăinuie de nu se pierde
Nădejdea dinspre paradis

Frunze se boltesc ocrotitoare
Peste mireasma care e și-a lor
Pe cît harul este conlucrare
Fructul e foc mistuitor

CIDONIA

Ce nu pot fructele închipui
Înmiresmarea florii se cuvine
Pînă jertfa se va săvîrși
Îndelungă-i frîngerea de sine

Pe aceeași creangă neîntrerupt
Alte puteri e dat să se perinde
Pînă dintre jertfe să mă-nfrupt
Cu icoana celei aurinde

CANTATĂ

Şi păsările-şi iau o altă limbă
Cînd vremea nunţii le-a sosit
Nu ne spun cînd umbletul şi-l schimbă
De paradis că nu s-au dezlipit ?

Cînd se gătesc în altă-nfăţişare
Cînd cea de rînd e ca şi cum n-ar fi
Decît povară şi înstrăinare
În care s-au supus spre a spori

Dar vine vremea nunţii dintr-odată
Cînd tot ce-a fost devine mult prea strîmt
Cînd Fecioara astăzi preacurată
Zămisleşte celălalt pămînt

AMURG

Copac ciuntit la marginile mării
Păsări peste tine vin
Să simtă adierea înserării
Ca pe cel încoronat deplin

Poate-au luat şi ele-aminte
La rănile ce nu te-au biruit
Pe crengile uscate oseminte
A cuib şi cîntec locul e sfinţit

E creştere şi în durere
Şi mutilat e încă-n ce rodi
Încoronarea ţine de-nviere
Şi-o poţi în vînt pe-o frunză presimţi

SOBOR

Pleacă păsările după ținta lor
Pălind cu stelele pe lîngă lună
Și-alcătuiesc altare în sobor
Oricît se duc întruna să rămînă

Mai ales în unghiuri plăsmuit
Ții mai ușor de cel care te ține
C-o aripă-n convoi înșiruit
Te știi ajuns stingere de sine

TOAMNĂ

Dincolo de stele să ajungă
Se scutură grădinile pe rînd
Cu cît e agonia îndelungă
E numai semn că va sfîrși curînd

Că-acest ocean de har și liniștire
Ce se pogoară toamna peste noi
De n-ar fi sufletul nemărginire
Cum să-l frămînte galbenele foi ?

Sînt apele atît de nemișcate
Pămînt și arbori au încremenit
Și moartea ține de eternitate
Prin Învierea ce s-a săvîrșit

TOAMNA

Sînt frunzele atît de nemişcate
Pămînt şi arbori au încremenit
Şi moartea ţine de eternitate
Prin Învierea ce s-a săvîrşit

Dincolo de stele să ajungă
Se scutură grădinile pe rînd
Cu cît e agonia îndelungă
E numai semn că va sfîrşi curînd

Că-acest ocean de har şi liniştire
Ce se pogoară toamna peste noi
De n-ar fi sufletul nemărginire
Cum să-l cuprindă galbenele foi ?

PĂDURE

Pădurea este cealaltă mare
Ce nu o știm decît după vînt
Ținem de ea
De stejarii celuilalt pămînt

De vîrfuri tremurînde
Înrourate-n zori și în amurg
De veverița ce se ascunde —
De isvoarele ce curg...

TOAMNA

Toamna pare fără de sfîrșit
Zilele să plece nu se-ndură
Pînă ce-n cosmos a hălăduit
De-a binelea pămîntul în aură

După ce culesul s-a-ncheiat
Cu lumina cea mai străvezie
Printre crengi rămas nescuturat
Ceru-nclină altă rodnicie

Sufletul ascultă de acum
Clopote de el neatîrnate
Celebrînd în pulbere și scrum
Învierea din eternitate

IMN

S-aducă roadă seminţele nu mor
Ci mai întîi străpunse de durere
Bobul de grîu devine jertfitor
Numai în jertfă este înviere

Înveninate buzele boboc
Sbătîndu-se pe lemn în agonie
Logosul străpuns de nenoroc
Mărturiseşte morţii că învie

ATHOS

lui Ioanichie Bălan

Afarăle vorbește despre năuntru multe
Cetate naltă scăldată-n jur de mări
Mai ales tăcerea s-o asculte
Cum mistuie lumina-n lumînări

Să și găsească graiu-n priveghere
Să ia culesul de la început
Ce a fost rănit adînc întru-nviere
Îngroașe raiu-n candele de lut

SIMBOLUL

Mintea nu poate totul să cuprindă
Întregul nu ajunge la cuvînt
Simbolului îi este dat s-aprindă
Candelele celuilalt pămînt

De la ceru-al treilea se spune
Orice agrăire-a amuţit
De unde graiul trece-n rugăciune
Se-ntunecă-nţelesul nenuntit

IMN

O zi i-a fost luminii îndeajuns
Din nimic pămîntul să-l fi smuls
Şi-n ziua șasea către înserare
Călcam prin rai în chip și asemănare
Cît poate-o săptămînă să cuprindă
Stelele în cosmos să se-aprindă
Şase zile, fiece orbită
Cît poate veșnicia să-și promită
Să-și stîmpere nestăvilita foame
La uriașe hăuri să se-nhame
Șase zile totu-n devenire
Puteai cerși adaos sau orbire
În ziua șaptea firea fericită
Dintr-un imn a fost pecetluită

CRINUL

Trunchi noduros şi frunza îndesată
Să fie rupt nici o ispită nu-i
Florile vin cu toatele deodată
Şi-atunci mireasma-i gard în jurul lui

O presimţi în taină de departe
Te-apropii dureros ca de potir
De n-ar veni de dincolo de moarte
De ce e-n largul ei în cimitir

Fie că-i prea şters la-nfăţişare
Fie c-a irupt copleşitor
I se dau putinţi de apărare
Pe cît se ştie tainei slujitor

SĂMÎNȚA

Sămînța este ținta *oricărei* *înfloriri*
Înmiresmarea-i amintire
Apoi se întîmplă împliniri
Prin scuturare-ntru desăvîrșire

LUNI

Ziua îngerilor. Săptămîna începe de sus
De la cîntarea veșnică de la slăvire
Temelia-n nevăzut s-a pus
Să poată fi lăsată moștenire

Oricît va fi tot pogorînd de jos
Să dăm în pulberea ce ne-mpuţină
De dincolo de stele cuvios
Un îngere ne toarce fără vină

ÎMBISERICIRE

Prin cufundarea pruncului în apă
Prin ungerea cu mir și cu oloi
Sălbăticia viței se dezgroapă
Și e rănită-n coastă de altoi

Cît mai adînc să poată să pătrundă
Otrăvitor de jos solar rubin
De trei ori în ape se cufundă
Și-apoi miroase a pîine și a vin

Acum iubirea peste el se lasă
Columba peste apele dintîi
Și Mirele se-ndreaptă spre mireasă
Transfigurînd pămîntu-n urma lui

STAUROS

lui Paisie Olariu

Cîtă durere dă-n crucificare
Smerenia rodește ascultare
Renunțare mai ales se cere
Să-l las să-mi poarte crucea
Să-mi poată da-nviere
De unul singur n-am să pot străbate
Cîtă a crescut la cer pustietate
Și El urcînd colina la nămieze
Lasă un om de lemn să-l ușureze
Unul cu altul sîngeră cunună
Pulberea a paradis răsună

CORT

Cortul să-l faci din tot ce ai mai bun
Aur argint mătase purpurie
Şi chibotul din carne de salcîm
Să momească vulturii-n pustie

Jertfă vie întîiul tău născut
Să mi-l aduci ca victimă neomorîtă
Să-i fiu eu singurul avut
Ardoarea lui în mine zăvorîtă

Să nu-i dai nici o palmă de pămînt
Să nu se amăgească dinspre fire
Cînd voi începe-n el să mă frămînt
Să-l nimicesc fără împotrivire

Să pot în carnea lui să-mi desfăşor
Cerul cerurilor să-l străpungă
Pînă răspunde foc mistuitor
Agonia fi-va îndelungă

TOPOS

N-avem aici cetate stătătoare
Se ruinează toate prea curînd
Să ne lipim mai cu înfrigurare
De cea mai stinsă sbatere de vînt

De lumina cea neapropiată
De isvorul fără început
Murmurul neauzit vreodată
Însetează-n acest vas de lut

Nedevenitu-n mine creatură
În ce-l încape cosmosu-i prea strîmt
Şi prin moarte dobîndesc aură
Să mă pot întoarce în Cuvînt

METANOIA

Nu poate fi mai grea decît un strigăt
Un scîncet scurt
Cum fost-am scufundat
Ca prunc în apele neîncepute
Și uns cu mirul preacurat
Așa va fi cu moartea
Pe tăcute
Ca mielul blînd la junghiere dus
Jertfa-i mai mult decît durerea
În ea sînt zăvorîte
Bucuriile fără apus

FIUL MEU

Cînd ești trist și sufletul te doare
Și cugetul apasă spre mormînt
Și te zbați ca țolul în vîltoare
Să știi că te mănîncă Duhul Sfînt

Să nu te înspăimînți a-mpotrivire
Geme și rabdă, lasă-te zdrobit
Cu cît ești mestecat fără cîrtire
Vrednic de pîine fi-vei socotit

Cum murmură un miel la junghiere
Prin suferință fi-vei roditor
Pînă vei fi găsit de Înviere
Te va găsi amarul tuturor

TOAMNĂ

Dincolo de stele să ajungă
Se scutură grădinile pe rînd
Cu cît este agonia îndelungă
E numai semn că va sfîrşi curînd

Că-n acest ocean de har şi linişire
Ce se tot lasă toamna peste noi
De n-ar fi sufletul nemărginire
Cum să-l frămînte galbenele foi

Apele toate atît de nemişcate
Pămînt şi arbori au încremenit
Şi moartea ţine de eternitate
Prin învierea ce s-a săvîrşit

FIUL MEU

Model de jertfă ne sînt înaintașii
Ulciorul gol ce trebuie umplut
La porți cînd bat în poartă cercetașii
Să le ieșim cu flacăra din lut

Jertfa este mai presus de moarte
Pe cît o ocolesc nu sînt
De sinea sa întruna se desparte
Ca izvorul să devină sfînt

Să sporești ca fiu în moștenire
Să nu ajungi risipitor
Cămașa de ocară de pe Mire
Poart-o curat în văzul tuturor

Nu-i altă cale binecuvîntată
Pînă apa se preface-n vin
Sulița prin coasta sfîrtecată
Învlăstărește-n inimă rubin

SEARĂ

Oricît e timpul de puținătate
Sfințenia-l strămută în eternitate
Numai să-i dai prilej să îl petreacă
O lacrimă pe lîngă-un strop de raclă
Oricît ar fi planeta de pustie
Ceva reține din vremelnicie
Fără de care-n cosmos să rămînă
I-ar fi-ntre stele țărnii peste mînă
La ce prohod de-aducere-aminte
De nu-i vecie și în oseminte
Ce-ar lumina pămintul printre stele
De n-ar fi Jertfa-n lacrimile mele

SFÎNTA POALĂ

Dinspre lume nădejdea-i era stinsă
Își cheltuise-ntregul ei avut
De doisprezece ani cuprinsă
De scurgere de sînge nentrerupt

Să plîngă însă mai era în stare
Și de la lacrimi dobîndi cuvînt
Și-n inimă-ncolți încredințare
Pe coate s-o pornească pe pămînt

Și cum se deșertă-n neprihănire
Ca melcul pe cărare sîngerînd
Zdrobită-n umilință de iubire
Sporea-n răbdare ce pierdea-n avînt

Să se tîrască mai cu îndrăzneală
Printre ologi și ciungi și fără minți
C-o lacrimă măcar de sfînta poală
Să-și șteargă ochii storși de suferinți

Cînd izbuti de stîncă să se-apuce
În pulbere să dea de un temei
Simți în carne rana de pe cruce
Cum închide sîngiuirea ei

ORGĂ

Atîta împăcare din slăvile divine
Să poată fi cuprinsă îndeajuns
Acest pămînt se leapădă de sine
În coasta milei îndelung străpuns

Păduri şi mări cuprind numai în parte
Din vuietul cereştilor puteri
Linişte de dincolo de moarte
Numai în suflet şi-află încăperi

Aceasta este tainica lucrare
Duhul să crească eu să mă-mpuţin
Iar să sporească firea slujitoare
De veghe-i pîinea-nmiresmată-n vin

CTITORIE

Fecioara-i prototipul sfinților
La cîte sînt în cosmos catedrale
Capu-i altar picioarele pridvor
Sînii materni abside laterale

Manole într-o noapte-a înțeles
Că e ruină totul după fire
Pînă fecioria-n suflet s-a ales
Și pulberea s-a-ntins a mănăstire

Simbolu-i totul unde s-a prelins
Materia cedează se abține
Mistuitorul rug nestins
Desăvîrșește stingerea de sine

IUBIREA

Mai este iubirea de purtat
Cea din speranță și credință
În dragoste e Logosu-ntrupat
Ce nu rodește fără suferință

Vremelnice și nelalocul lor
Toate se sting ca astfel să rămînă
Pînă ce Cuvîntul jertfitor
Le-a înfipt piroanele în mînă

AUTOPORTRET

Ce greu urcuşul să ajungi
Pînă la lacrimă la nevedere
Nevăzut de nimenea te frîngi
Asta ţine de-nviere

Cîntecului să-i pui început
Ce trudă uriaşă se cuvine
Potir de foc acest fuior de lut
Preface-se prin stingerea de sine

AGAPIA

Pămîntu-i slab pîndit de surpături
Să-l ari și sameni aproape nu e loc
Păscut de turme unde nu-i pădure
Să-ți încropești o vatră lîngă foc

Temeiului cu toatele-s prea strîmte
S-atîrne de fragilitatea lor
Bronzul greoi al clopotelor sfinte
Ne trebuie un turn mai răbdător

Să poți cuprinde-n vînt desăvîrșire
Ce uriașă trudă ce avînt
Rana diamant iubire
În giulgiurile golului mormînt

FERICIREA

Toţi vom avea parte de-nviere
Este dar tuturor
Dar fericirea-mi stă-n putere
Cît am fost iubirii jertfitor

Eternitatea tuturor e dată
Peste toţi se va deslănţui
Să nu te saturi niciodată
Numai din iubire-o poţi trăi

Dragostea e singura avere
Ce se dă pe veci pentru puţin
Dobîndeşte mila înfiere
Lacrima din pîine şi din vîn

IUBIREA

Nu e moarte unde e iubire
Vremuie iubirea și napoi
Cînd se-aprinde din neprihănire
Așază paradisul între noi

Nu există timpuri în iubire
Prezent etern nădăjduitor
Toate se strămută-n unduire
Se-ntorc columbe peste apa lor

În iubire timpul nu se curmă
Nu te-ndepărtezi de ce-i iubit
De se pare că rămîi în urmă
Eternitatea numai te-a umbrit

Se sting timpuri în iubire
Pătimiri și patimi au trecut
Și rămîne totul izbăvire
Mormîntu-i gol oricît de zăvorit

PELERIN

Ce greu ii este sufletului să se despartă
De trupu-n care fosta-a zămislit
De-o parte e pustia de alta marea moartă
Și peștele se zbate părăsit

Dintr-odată devenit-au două
Și nici întruna nu își află loc
Ceva ce-aduce o făptură nouă
Seamănă c-un îngere de foc

De cîte suferinți avut-a parte
Cît a iubit în faptă și cuvînt
Acestea-l ușurează fără moarte
Pe cît presimte celălalt pămînt

TÂINUIRE

Unde este Graalul tăinuit
Sfîntul Graal ce peșteră-l ascunde
Pe dinafară totu-i răscolit
Lăuntric greu se mai pătrunde

Singurul urcuș ce ni s-a dat
Anevoioasă inima să-l suie
De care mulți mereu s-au lepădat
Fără să știe că un altul nu e

PĂUN

Grumazu-a fluviu îndelung
Unduie zvîcnind îngrijorare
Să tîrşie izvoarele ce-ajung
Naintea mărilor încoronare

Strigătul neliniştitor
De frumuseţe te abate
Împlinim oricît de jertfitori
Desăvîrşirea numai parte

În spaimă s-a întredeschis
Frumuseţii cale să pogoare
Să fulguie ceva din paradis
Pe această umbră-n tremurare

TRANDAFIR

Toamna florile se scuturară
Peste iarnă spinii-au tot crescut
De la ei o nouă primăvară
Reia lucrarea de la început

Așa-i și trupul meu ce sîngerează
De slăbiciuni și griji împrejmuit
Din cînd în cînd îl tămîiază
Eterna jertfă ce l-a zămislit

AGAPIA

Nimic aici nu-i de adăugat
Sîntem chemați ca fii în moștenire
Lupta cea grea de altul s-a purtat
Ținem de ea prin milă și iubire

De-aceea-n alb e totul văruit
De la turlă pînă la chilie
Întunericul e izgonit
De lumina care o să vie

Iar lăuntric a ajuns de-acum
Și în suflete se desfășoară
Pe cît țin de celălalt tărîm
În genunchi la candela de seară

TOACA

Toaca de lemn a început să bată
Sînt multe duhuri rele pe pămînt
Şi numai rugăciunea repetată
Le poate-mprăştia din locul sfînt

Cel mai sporit bătrîn e dat s-o poarte
Dintre monahii milostivi şi buni
Cu fiece bătaie se desparte
De goluri dintre rugăciuni

Din apus pornit spre răsărituri
Şi prin miazănoapte înapoi
Din mănăstiri clopotniţe şi schituri
Alungă toaca răul dintre noi

Cu-arătătorul dintre oseminte
Parcă cei duşi lovesc în copîrşeu
Morţi şi vii cu lacrimi şi morminte
Batem în porţile lui Dumnezeu

OMUL

Ținerea de loc este firească
Celor ce vin din ape și pămînt
Dar omului îi este dat să crească
Pe cît se trage-n taină din Cuvînt

Acolo e menit întru rodire
În cel mai sterp și nestrăpuns potir
Pe lemnul blestemat din zămislire
Să prefacă otravă mir

CHIBOT

Nu poţi trece dincolo plenar
Nu-i chip de-aici să pleci cu uşurinţă
De nu-i străpuns preastrîmtul sanctuar
De cîtă este-n toate suferinţă

Iar cînd corabia s-a-mpovărat
De tot ce este-n lume vieţuire
Urcă valul munţii Ararat
O-nsoţeşte fără o vîslire

Chibotul deschis e tuturor
Pentru o vreme cosmosul încape
Cele ce nu pot pentru că nu vor
Spînzură cadavre peste ape

NOAPTE

Candelele stelelor se-aprind
Peste păduri și peste ape
Cînd ranele de noapte ne cuprind
Celălalt tărîm e mai aproape

Țin liturghie noaptea în sobor
În răceala lor pîlpîitoare
Să-ndrăznesc în beznă să pogor
Pînă în prag de sanctuare

LEMN

Între sămînța moartă și crengile în vînt
Spre care fructul pleacă din morminte
Ce uriașe lemne pe pămînt
Ce descărnate oseminte

Pînă în vîrful pomului s-ajungi
Cu cîteva semințe-ntru păstrare
De trăznete cîți vom rămîne ciungi
Încremeniți cu hăul la picioare

Sămînța moartă înalță-aceste schele
Ce-aduc de sine fruct într-un tîrziu
Cînd da-voi roadă dincolo de stele
Va trebui de mult să nu mai fiu

PAUNUL

Atîția ochi în desfășurare
Străvederii-nfiorați pe rînd
Frumosului să-i fie întrupare
Au luat din paradis pămînt

Ce-l tot extind țărînii cu ardoare
Cum trece focul într-un vas plăpînd
Cum ramurile după scuturare
Refac coroana celuilalt pămînt

CĂLUGĂRIȚE

S-au îmbrăcat cu noaptea din pruncie
În strai întunecat pînă-n pămînt
Ca niște cuiburi stau la liturghie
În care arde vulturul Cuvînt

Și capul roată e încins cu noapte
Și numai la privire-ntredeschis
Și buzele îmbobocind în șoapte
Și ochii împlîntați în paradis

Miinile ca isvorînd din stîncă
Ard sfeșnice cu cinci luminători
Cînd miezul nopții e-n putere încă
Ele-s de mult cu învierea-n zori

Pe cît dezvlăguite înafară
Pe-atît lăuntric foc mistuitor
Lumînările brumării de ceară
Măicuțele Agapiei sobor

ÎNVIEREA

Cînd zidurile vremii vor cădea
Timp și spațiu nu or să mai fie
Din morminte toți vom învia
N-are-n ce pămîntul să ne ție

E o putere-n noi de pe acum
Ce-ntr-acolo-ntruna se avîntă
Oricît aici sînt pulbere și scrum
Se crapă-n cosmos zorile de nuntă

Totul curge atît de nentrerupt
S-ajungă mai degrabă în pustie
Să pot în tihnă-o clipă să mă-nfrupt
Din lacrimile care mă învie

Cît mai devreme să mă înstrăin
Mistuitor să mă pătrund de toate
Pe-o lacrimă de pîine și de vin
Luneca-voi în eternitate

Trimbițele cînd vor răsuna
Se va stinge ca o păpădie
Cosmosul
Să poată încăpea
Lacrima în stare
Să ne-nvie

AGAPIA

La Agapia cine a fost odată
Nu se mai întoarce înapoi
Din toate zările împresurată
De libertatea focului de-apoi

Cu cîtă brumă-avem de sărăcie
Turma și rîul și puțin pămînt
Cutremure au fost și o să fie
Agapia nu va pieri curînd

Măicuțele-s legate nu de-avere
Totul aici este fragil și strîmt
Larg e numai pentru înviere
Pentru umbra celuilalt pămînt

ALBINE LA AGAPIA

Să le primească fiecare floare
Albinele-s de-a pururea fecioare
Dragostea nu-nseamnă pătimire
Poţi rodi prin neprihănire
Naşterea fără de suferinţă
Nu-nseamnă-mpuţinare de fiinţă
E o slavă ce poate fi culeasă
Numai de-un zbor şi-o faţă cuvioasă
I-o dulceaţă-n flora din zidire
Ce nu se dă decît fără nuntire

IMN

Mă pot întoarce de acum ştiu bine
N-a fost nevoie-n univers de mine
Să pot fi sigur de eternitate
N-am apărut dintr-o necesitate
Această dărnicie pură
Scapătă cenuşile-n aură
Nimănui de trebuinţă-n cale
Pot să m-atîrn de lacrimile sale
Să le-ngreui nici să se-mpuţine
Îmi este dată arderea de sine

AUTOPORTRET

Ce mult mă doare sufletul
De cînd nu sînt
Decît o candelă mistuitoare
La căpătîiul celuilalt pămînt

De cînd pe arşiţa nendurătoare
În miezul verii printre foi
Întreţin o pală de răcoare
Pînă suna-va trîmbiţa de-apoi

SENINĂTATE

Logosul de dincolo de stele
Pînă transpare-n lacrimile mele
Acest surîs de milă și iubire
Cel mai greu de-atras la viețuire
Fluviile cîte mări cufundă
De isvor să țină printr-o undă
Pînă să aprindă-n slavă rotocoale
Cîte hăuri vulturul prăvale
Pînă-ntr-un pisc o stea să se aprindă
Munți de suferinți colindă
Lacrimii atinse de-nviere
Mări deșarte stinse i se cere
Plîngerile stingerii de sine
Bucuria ce-a trecut cu bine

AGAPIA

Trag clopotele de îngropăciune
Încă un suflet pleacă dintre noi
Maicile din hîrbul cu tăciune
Clatină tămîie în convoi

Praporii cum datina cere
Cu cîte-un colac și un ștergar
Toaca bate ca de înviere
Cînd îndeamnă clopotele iar

Preotul la fiece oprire
Din scriptură-adaugă cuvînt
Cum i-ajunsă-n ceas de fericire
Și această mînă de pămînt

Nimenea nu plînge dar pe față
Un surîs de ceară s-a lățit
În moarte și în viață
E nădejdea fără de sfîrșit

După-ngropăciune i-o agapă
Cina cea de taină — altoi
La nunta care o să-nceapă
Cîți vor fi de față dintre noi ?

ELEGIE

Schitu-i pustiu uritul l-a cuprins
Monahul a plecat și cel din urmă
I s-a luat icoana de pe chip
Și-a fost împins la ceruri fără turmă

Poienile s-au spart în jurul lui
S-au dezgolit de flori și de morminte
Și bufnițele tot s-au înmulțit
Și în pridvor și-n clopotele sfinte

Cărările la umbră s-au topit
Albinele-au sălbăticit cu toate
În loc de flori să-și strîngă roua lor
Din bălegare beau pe săturate

Prunii-n livadă s-au desvlăguit
Și viermuiesc în trunchiuri mușuroaie
Ci în altarul sfînt neprihănit
Sîngerează pielea de pe oaie

IMNUL IUBIRII

Numai minunile nu sînt de-ajuns
Calea inimii-i prea îndelungă
De suferinţe trebuia străpuns
Pînă la noi iubirea să ajungă

Iar suferinţele cît mai întregi
Cotropesc cuget şi simţire
Şi cîte-n cosmos sînt fărădelegi
Să dea în noi prin moarte de iubire

Păstor şi Miel neprihănit
Fără glas tîrît la junghiere
Pe veci rămîne-voi rănit
De mila lui străpunsă de-nviere

AGAPIA

Eustochiei Ciucanu

Aici se duce lupta cea mare
Dinspre cer să nu dăm înapoi
Ce-am dobîndit prin vremi de renunțare
Fără jertfă piere dintre noi

De aceea-i turlă fiecare poarta
Şi pronaus fiece pridvor
Şi-n sandalele de piele moartă
Şerpuieşte foc mistuitor

Aici e strînsă toată averea noastră
În jurul dragostei ce-avem mai sfînt
Cîte-o muşcată-n fiece fereastră
O candelă în fiece cuvînt

MURMUR

Liniştea a fost la început
Ajungere la liniştire
Să poată-atinge flacăra în lut
Desăvirşita ei dezlănţuire

Crengi împovărate de-nfloriri
Prevestesc în taină rodnicie
Pe cît văpaia celor două firi
Încoronarea milei o adie

Împăcarea-i rostul tuturor
Isichie-n cer şi pe coline
Se întoarce rîul la izvor
Pe murmurele stingerii de sine

CIREŞ

Cîteva zile e cireşu-n floare
Înfloririle ţin de trecut
Creanga face loc prin legănare
Mai ales la fructul nevăzut

Celorlalte le e-ngăduită
Atingerea cît mai uşor
De coasta trunchiului rănită
Să deprindă gustul jertfitor

ORHIDEE

Orhideea-i prea frumoasă floare
Dar la rădăcina ei
Încolăcită-n așteptare
Pîndește vipera cu clopoței

Cu cît sînt suflet și înmiresmare
Și nu mă tem de nimeni pe pămînt
Uriașă umbra la picioare
Mă tot îngroapă fără de mormînt

EPITAF

Toate murind se clatină spre tine
Lalele veştede frunze crini
Acolo unde-i arderea de sine
Se-ncoronează rozele cu spini

Şi nu pleacă fără mîngîiere
Pînă se ştiu ajunse în potir
Pînă ce în zorii de-nviere
Nu se prefac miresmele în mir

Vin să dobîndească-nfăţişare
Cheia paradisului închis
În lacrimile tale de-ndurare
Ele înfloriră cum li s-a promis

PĂUNUL

Pe spate-ţi este raiul dăruit
Să-l porţi de ochii tăi la nevedere
De podoabă să nu fi poticnit
Să poţi să ţii de-a dreptul de-nviere

Slava e-n urmă singur să rămîi
Numai trezie şi neocrotire
Ca fructul fără ramurile lui
Devine creangă pumnul dăruire

MORMÎNTUL PĂUNULUI

Pe-a cărui brațe te-aș putea întinde
Cel mai în floare este mult prea ciung
Luceferii cu raze tremurînde
În jertfa ta de mii de ani se frîng

Pămîntul e prea strîmt să te încapă
Oriunde sap o lacrimă s-a-nchis
În tine însuți te îngroapă
Ca-n cel mai proaspăt zvon din paradis

RĂSCUMPĂRAREA VREMII

Răscumpărarea vremii ne-ntrerupt
De-aceea-i dată-n cosmos viețuire
În cuvînt de tot ce mă înfrupt
Să convertesc prin jertfă la iubire

Nu vremuirea s-o încremenesc
Ci veșnicia s-o străvăd în clipă
Desăvîrșind dumnezeiesc
Întoarcerea din moarte și risipă

Murind sămînța în pămînt
Pînă fruct s-ajungă la vedere
Își revarsă miruirile-n vînt
Spînzură în taină a-nviere

RODNICIE

Pe umbre pot să pună stăpînire
Pe cele ce n-au prins despătimire
Dar rodnicia cea desăvîrşită
Pe creangă-i sus de vînturi tăinuită
Nu-s lumile-ndeajuns devastatoare
Mireasma trandafirului să o desfloare
Ceru-nstelat al stingerii de sine
Nu poate nimeni să mi-l înstrăine
Cele ce rodesc la nevedere
Mi se întind pe-ascuns întru-nviere

CHENOZĂ

Cît de umilă fiece făptură
E-nvrednicită de aură
Fulgură tainic la vedere
Pe cît trăiește ea din înviere
Sporești și tu în împăcare
Jertfind de veghe pentru fiecare
Se-ngreuie pămîntul de lumină
Pe cît prezența ta-i mai fără vină
Desăvîrșim vecia împreună
Pe cît o-mparți pe-atît o să-ți rămînă

DOLORE

Credința zămislită în durere
Toate cîte sînt te dor
Și lepădat de cosmos și de stele
Te năpustești la lacrimile lor

Ușile făpturii ți se închid cu toate
De dinăuntru și rămîi în drum
Și ți s-a dus viața jumătate
Și ce-a ramas e umbră de pe-acum

În întunericul cel mai de-afară
Te pomenești de bunăvoie-mpins
Dar sufletul de-ncepe să te doară
E semn că-n tine raiul s-a aprins

Hrănește-i jarul gata să se stingă
Cu cel din urmă bocet neștiut
Pînă porni-vor magii să învingă
Pustia ieslei care te-a născut

DRUM

Uriașa lume nevăzută
Cu sufletu-nfricoșător
Cu nevedere-n mine zăvorîtă
Mă duc
Să o măsor

Ochii-s miopi și mintea e prea strîmtă
Cu cît mai în adînc pogor
Pînă voi da de cosmosul de nuntă
In voal omidă
Să mă înfășor

ÎNCORONARE

Cînd omul după aur sapă
În pulbere şi beznă se îngroapă
Sufletul aură să ajungă
Smereniei ce trudă îndelungă
Să poată smulge perla la vedere
Nu-i cu putinţă fără înviere

TRANDAFIRUL

Tîrziu apare trandafirul
Mai întîi se scutură-ndelung
Pînă e dat să-nchipuie potirul
Pe care vremile nu-l mai ajung.

Statornicia spinilor s-a frînt
Cînd mireasma se desfoliază
Străvederea celuilalt pămînt
Suferința o încoronează

TRANDAFIRUL

Trandafirul n-are rădăcină
Pe cel sălbatec trebuie-altoit
Tot rostul său e-n slava ce-o să vină
Desfolierii-ntreg e dăruit

Mireasmă cît mai multă să pogoare
Potirul să devină-ncăpător
Spinii — scară urcătoare
Pe rugul foc mistuitor

NINSOAREA DINTÎI

Se-așterne-ncet ninsoarea pe pămînt
De cînd e lumea ninge pe coline
Ninsorile dintîi nu-s fără rînd.
I-aceeași jertfa ce le întreține

Nu de toamne să uităm cînd vin
De paradis să ne aducă-aminte
Cum li s-a dat porunca din divin
Să fulguie pe țări și pe morminte

IARNĂ

Toate se întorc la feciorelnicie
Zăpezi pogoară pe pămînt
Ca slăvile de noi să se ațíe
Va trebui să devenim cuvînt

Anotimp al sufletului prima oară
Lăuntricul în văzul tuturor
Ce nu rodește în afară
A devenit copleșitor

NINSORI

Ninsorile imaculate sînt
După ce s-aştern peste zidire
Primesc ceva solemn de la pămînt
I-aduc aminte de neprihănire

Oricît e cerul de nemărginit
Cît de străin ne-ar fi și de departe
Printre sori de n-ar fi fulguit
Pe pămînt lumina fără moarte

IZVOR

Izvorul curge şi iarna
Sub zăpadă ascuns
Se ştie în taină
De lumină străpuns

Mărul se scutură
De roadă şi foi
Isvorul nicicînd
Nu se-ntoarce napoi

Stînca-l sugrume
Lumina-l străpungă
Numai oceanele
Pot să-l răsfrîngă

Lîngă undele lui
Cutremurate
Sînt mai sigur
De fragilitate

IARNĂ

De nu ar fi în ceruri junghiată
De unde fulguie imaculată
Dacă aici i-atît de orbitoare
Cum trebuie să fie la isvoare
Iar că de sus neprihănirea vine
Foşnesc ninsori ca fînul pe coline
Să nu ne-aprindem numai după-aceste
Se sting curînd ca roua de pe creste
Şi iar se întețesc peste măsură
Să-ntreținem jertfa în aură

GAROAFA

Înaltă-n trup aproape șerpuind
De pămînt se tot îndepărtează
Pînă ce petalele se-aprind
Și mireasma focului cedează

Frunzele nu pleacă-n urma ei
Trupu-i gol pînă la înflorire
Cînd l-îmbracă-n milă și ulei
Paradisul întru ocrotire

Pe cît trupșorul ei e de plăpînd
Pe-atît e floarea de înflăcărată
Să străvadă celălalt pămînt
Pentru care fost-a semănată

SPLENDOARE

Pentru munți e bradul o lumină
În ninsori e mai întîi întins
Cu crengile treptat să le susțină
Să știm că paradisu-i necuprins

Că e de-ajuns din slăvi o picătură
Oceanele încep de la puțin
Cînd Dumnezeu a devenit făptură
A răscolit mireasma unui crin

AMURG

În amurg ceva e iarăşi sfînt
Cum e-n zori ceas de fericire
Înainte de-a fi fost pămînt
Vin din rai şi plec în nemurire

Zori şi amurguri în sobor
Neştiute slăvi mă împresoară
Şi mă sting de frumuseţea lor
La icoana candelei de seară

LUNĂ PLINĂ

În nopțile cu lună plină
Mi-e poleit cu aur orice vis
Dureri și răni ce nu e dat s-apună
Și ele-mi sînt prilej de Paradis

Se vede totul nu întru osîndă
E ușurat pămîntul de urît
Candelă a milei luminîndă
La căpătîiul cel mai mohorît

Cîteva nopți întreagă se arată
Pe cît crește va scădea curînd
Cu cît mi-e viețuirea mai curată
Voi străvedea prin lună celălalt pămînt

FRAGILITATE

Divin e totul plăsmuit
Ordine slăvită e în toate
Cum voi muri de cred ce-am moştenit
Numai moartea nu-i eternitate

Numai urîtul n-a fost conceput
Răul după-o vreme se destramă
Fragilitatea vasului de lut
Înfioară şarpele de-aramă

IMN

Sărbătorile rămîn în urmă
Ne-ntoarcem la țărînă și nevoi
Lăuntricele numai nu se curmă
Ce le-ntrețin cereștile în noi

Vom bate drumuri neștiute
Ne vom lovi de lucruri și răni
Cu cît vom sîngera mai pe tăcute
Cereasca rană-n noi se va trezi

Și-n preajma ei vom dobîndi putere
Precum păstorii noaptea lîngă foc
Se-apropie în taină de-nviere
Lacrimile fără de noroc

EPITAF

Sfîntul Francisc a murit cîntînd
Nimeni nu putea să-l mai oprească
Înfrățit cu toate cîte sînt
Se-ntorcea la casa părintească

Sora moarte în sfîrșit sosi
Să-i aducă lacrima din urmă
Sufletul să poată-ntrezări
Că nimic din cosmos nu se curmă

Nici măcar nu-ți iei rămasul bun
Parcă este clipa de sosire
Împărătești veșminte ți se pun
Ca la fiu-ntors din risipire

PRIMĂVARĂ

Se taie trandafirii în grădini
Se leapădă de ce-i desvlăguire
Se deșteaptă-adînc în rădăcini
Prin durere-o altă înflorire

Se restrînge pasărea din sbor
Numai într-un cuib i se cuvine
Să-și așeze oul roditor
În căldura stingerii de sine

Se-mpuţină totul mai întîi
Se descoperă fără putere
Pînă ce mormîntul nimănui
E atins în beznă de-nviere

RĂSCUMPĂRAREA VREMII

Vremea e moartă fără întrupare
Clipa stă pe loc fără cuvînt
Ciclul e-nchis, eternă renunțare
La ceva ce n-ai avut nicicînd

Unde Logosul n-a devenit viață
Ulciorul încă nu e nici din lut
Un boț de haos spînzură în ceață
Și paradisul n-a fost conceput

SAREA

Nu-i primită jertfa fără sare
Adică fără suflet păstrător
Cum se strică neamuri și popoare
Unde Duhul nu-i mistuitor

Voi sînteți sarea pămîntului
Adică jertfei destinați deschis
Tămîia varsă numai pe tăciune
Amiros curat de paradis

ÎNTÎIA IUBIRE

Ai părăsit întîia ta iubire
Întoarce-te cît mai curînd
Lucrează-n noi o nedesăvîrșire
Fără jertfa Logosului blînd

Iar să iubești cuvine-se persoană
Este steril abstractul absolut
Înjunghiată lacrima-n icoană
Cosmosul să poată fi născut

Nașterea nu este cu putință
Fără-ntîlnirea între miri
Întins pe lemn zdrobit de suferință
Rubinul scurs miroase-a trandafiri

Pulberea mormîntului atinsă
De văpaia rugului încins
La lumina candelei aprinsă
De-nviere cosmosul e-nvins

PRODROM

Logosul s-ajungi a-l recunoaşte
Ca Mielul Jertfei Isbăvitor
Şi să-l arăţi mulţimilor ca Paşte
Acesta-i rostul tău într-un popor

Poţi muri apoi cu bucurie
Decapitat sau altfel fericit
Mai puternică-i această mărturie
Decît moartea ce s-a isbăvit

Metanoia-ncepe eternitatea noastră
Cît trăiesc întruna mă-nstrăin
Oricît intra-va suliţa în coastă
Apa de mult e prefăcută vin

CRINUL

Mireasmă cît varsă e mai grea
Decît întreaga crinului făptură
E mai mult ce nu putem vedea
Eternitatea sîngeră aură

Nevăzutul e copleșitor
Iar să poată pogorî-n zidire
Îi trebuie ca fulgul de ușor
Prea plăpîndă neîmpotrivire

IMN

Dragostea e singura putere
Ce rămîne și după-nviere
Celelalte vamă după vamă
Pe cît sînt slujitoare se destramă
Strămutîndu-și taina în ființă
Pe cît și-au asumat din suferință
Pe cît de lacrimi sînt transfigurate
Să ne-nsoțească în eternitate
Focului chip și-asemănare
Iubirea e isbăvitoare

IMNUL

Numai Logosul cutează
Bucuriei pure să îi dea avînt
Cu ziua opta imnul conlucrează
La lumina celuilalt pămînt

Numai lumina crește-n amintire
Beznele se împuțin
Atinsă în ulcioare de iubire
Apa la nuntă se preface vin

IEŞIRE

De Paradis ca să vă fie dor
Pun hotar o zare străvezie
Rugul încins mistuitor
Ce după voi porni-va prin pustie

La-ntoarcere nu veţi gîndi curînd
Să nu vă pierdeţi în singurătate
Mă fac eu umbră vouă pe pămînt
Să vă fiu şi cort şi libertate

Oriunde fi-va dat să înnoptaţi
Sub cap o piatră tot vă voi întinde
Şi-adînc în vis de mine cercetaţi
O candelă în urmă veţi aprinde

IMNUL

Limbă neamului omenesc
Imnul este și o să rămînă
Oricît pustiile se năpustesc
Trandafirul sîngeră-n cunună

Ne-nțelegem atîta de ușor
Din orice veac am fi și seminție
Cu cît călcăm mai jertfitor
Acest pămînt cu cel ce o să fie

LOGOS

Odată simboalele au devenit realitate
Isvoarele pe fluvii au ajuns ocean
Oricît pustia le va-nghiți pe toate
Să nu-mi rămînă sîngele orfan

Să nu-mi îngrop nădejdea-n vestejire
Înfricoșîndu-i tainicul tumult
Ce bate-n țărm răspunde-n nemurire
Pe cît adîncu-i liniștit demult

CHENOZĂ

Ţii de un neam pînă ajunge sfînt
Să poţi să fii lucrat în amănunt
Înfăţişarea lumilor se schimbă —
Luînd un dialect pe limbă
Într-o provincie obscură
Logosul a devenit făptură
Într-o familie săracă
Treizeci de ani a învăţat să tacă
Să-i fie-ngăduit o primăvară
Să ia sub tălpi colinele din ţară
Apoi văile puţine
Pînă la marea stingerii de sine

PELERIN

Cît erai pe pămînt
Am ținut de Tine prin cuvînt
Ai spus puține după înviere
La înălțare se lasă tăcere
La ceruri la nemărginire
Putem ajunge prin iubire
Logosul în slavă se ascunde
Pînă deșertul inimii răspunde
Să poată sufletul străbate
Veacurile de pustietate
Nu pot viețui fără de Tine
E-ngăduită stingerea de sine
Cosmosul iubirea să-l străpungă
E agonia crucii îndelungă

CUVÎNTUL

Nu-l ai cuvîntul decît împărtășit
În altul cînd începe să lucreze
Puterea lui se vădește îndoit
Ca umbrele sub goruni la nămieze

Nu e cuvînt izbăvitor
Numai cînd altul l-a luat în seamă
Cum rîurile țin de cel isvor
Cînd vuietele mării le destramă

BALCANI

Pe oseminte-atinse de-mpăcare
Şi-au înălţat Balcanii sanctuare
Sînt mai smerite şi puţine
Ce-a rămas din stingerea de sine
Să poată-atrage cerurile-ncoace
Cîteva icoane le îmbrace
Chiboturi albe de-austeritate
Să poată-ncepe lacrimile toate
În Moldova Athos şi Ohrida
Acelaşi flutur spintecă omida
Cît e de ştearsă la vedere
Ce uriaşe aripi de-nviere
Cît pare nava de furtuni învinsă
Lăuntric lină candela-i aprinsă

CERNICA

Din jertfa imnelor ai înălțat sălaș
La margină de lac și mânăstire
Liturghiilor să fii părtaș
Nainte de-a rîvni împărtășire

Nu te poți atinge de cuvînt
Fără amar de milă-n ascultare
Vămuit de clopote și vînt
Printre stele calci a luminare

Pașii-s grei, mormînt după mormînt
S-au luat în cosmos după Mire
Bate toaca celuilalt pămînt
Și alungă moartea din iubire

TROIȚĂ TRANSILVANĂ

De două mii de ani călăuzit
În Ardeal de-o brumă de credință
Pînă să străvăd mai deslușit
Oceanele de har, în suferință

Multe întunerice am străbătut
Din pîntecele maicii mele
Cu pruncuții ce nu s-au născut
Un Ardeal avem și printre stele

Lung e drumul și anevoios
La răscruci întins și-n cimitire
Sîngeră pe lemnul noduros
Mirele din milă și iubire

Nu-i cu putință să mai rătăcesc
Adevărul devenit cărare
Suferința drum împărătesc
Pe cît mi-este viața ascultare

TOPOS

Cimitir adormi într-un pridvor
Te învelește somnul cu țărînă
Țăranii Transilvaniei nu mor
Se culcă numai pentru-o noapte bună

Lacrimile de la-ngropăciuni
Pe la porți atîta le frămîntă
Praporii albiți de rugăciuni
Pînă trag a clopote de nuntă

La noi sînt cimitirele pe deal
Să poți lua în liniște aminte
Cum pogoară cerul pe Ardeal
Și se-ndeasă iarba pe morminte

PASHĂ

Să nu-ţi faci Paştile fără ierburi amare
Smereşte-ţi inima neîntrerupt
Ţinem prin jertfă de o sărbătoare
Din care teama morţii-a dispărut

Pîinea durerii este mult mai dulce
Unde sînt lacrimi nu va mai fi plîns
Pe piatra lor copilul să se culce
Şi fi-va-n somn de paradis străpuns

ÎNMIRESMARE

Florile se scutură pe rînd
Jertfa-nmiresmării îndelungă
Celuilalt pămînt
Vestea învierii îi ajungă

Reverse-și crengile sobor
Curînda rodnicie pe coline
S-îngăduite secete și nor
Pînă la fructul stingerii de sine

FRAGILITATE

După flori e-ngăduit curînd
Frunzele de crengi să se apuce
Să aducem roadă pe pămînt
Urcă umbra Mirelui pe cruce

VAS DE ALABASTRU

Mir răspîndi pe creștet și pe față
Și la picioare-n pulbere plîns
Să-i mulțumească nu mai avea viață
Pe înviere îi dădu răspuns

Lacrimile-n urma lui vărsate
Se aprindeau în noapte torți
Erau în ele neamurile toate
Și-a trebuit să vină dintre morți

Nu cu mîna goală cum plecase
Împins din spate umilit
Fără moarte în carne și în oase
Cum fi-vom toți de nu l-am ocolit

LOGOSUL

Adunarea celor două firi
Într-un singur ipostaz persoană
Fără amestec, fără despărțiri
Precum lumina milei în icoană

Divin-umanul se întrepătrund
Veșnicia intră-n vremuire
Ce nu erau de sine stînd
Dobîndesc prin jertfa din iubire

Cele de sus nu le-a împuținat
Celor de jos smerindu-le putere
Logosul în cosmos spînzurat
Nu se-ntoarce fără înviere

IUBIRE

Putere și înțelepciune nu ajung
Să vadă-n iesle lacrima de prunc
În peștera umilă să petreacă
Doar iubirea în genunchi se pleacă
De stea de neprihănire
Păstori și magi căzură în uimire
Cu un miel în brațe
Au ajuns la prunc
Atingîndu-se cu smirna de tăciune
L-au cunoscut pe rănile din mîne
Înțelepciune și putere
Au dat tîrziu de El după-nviere
Și-au răscolit pustia-n căutare
Să-i strîngă urmele mistuitoare
Să-i sărute tălpile divine
Cu lacrimile stingerii de sine

CHIPUL ÎNDREPTĂRII

Un singur chip stă în picioare
Model omului nepieritor
Iar celelalte-s fără-nfățișare
Pînă se-ating de veșnicul isvor

Unde se-aprind cu stelele în noapte
În ogorul lacrimilor lui
Să-și conlucreze-n taină de departe
Desăvîrșirea chipului dintîi

CUVÎNTUL

A venit ca miel şi ca păstor
Columbă fără vină
Cel mai blînd de sine jertfitor
Ţinem de el ca umbra de lumină

Celor mai umile s-a promis
Chip şi-asemănare
Tuturora le-a vorbit deschis
În pieţe şi în sanctuare

N-a intrat în nici un legămînt
Tăinuit cu o anume turmă
Călca desculţ Cuvîntul pe pămînt
Să prefacă pulberea în urmă

VIAȚA

Din coasta mea luată un dram din oseminte
Din prea puțin poți fi ca roditor
Înfăptuirea s-o țin minte
Miracolului mă cunosc dator

Prin mai nimic particip la statură
Viața-i adaos trupului de sus
Să n-o pot duce fără de aură
Paradisul între noi s-a pus

Dacă-ntr-un somn adus-am multă roadă
Cînd murind întreg voi adormi
Și-n mîna ta voi deveni plămadă
Mă-ncred în taina ce vei zămisli

ADAM

Nu mai avea ultimele cuvinte cui să le spună
Toţi fugiseră de El şi nu putea muri
Aurii cu sîngele se scurgeau în ţărînă
Cînd tîlharul legat lîngă El le cerşi

Şi i le dărui lui, el era ultima carne vie
Ce sîngera aproape ogor nelucrat
Toţi fugiseră singur rămas mărturie
Adam pe lemnul raiului spînzurat

Cei dragi luaseră de la El cît putură
Ultimele picături din pahar însetînd
S-alunge otrava dintr-o înghiţitură
Mie se cuveneau, tîlharul de rînd

martie 1984

CUPRINS